

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I <i>Meddelanden</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2002/C 274/01	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 10 september 2002 i de förenade målen C-216/99 och C-222/99 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale di Milano): Riccardo Prisco Srl mot Amministrazione delle Finanze dello Stato (C-216/99) och Ministero delle Finanze mot CASER SpA (C-229/99) (Direktiv 69/335/EEG – Indirekta skatter på kapitalanskaffning – Artiklarna 10 och 12.1 e – Bolagsregister – Registrering av bolags stiftelseurkunder och andra rättsliga handlingar hos bolag – Återkrav av belopp som inbetalats utan grund – Nationella processuella tidsfrister – Ränta)	1
2002/C 274/02	Domstolens dom (femte avdelningen) av den 19 september 2002 i mål C-377/99: Förbundsrepubliken Tyskland mot Europeiska gemenskapernas kommission (EUGFJ) – Avslut av räkenskaper – Räkenskapsåret 1995 – Jordbruksgrödor)	2
2002/C 274/03	Domstolens dom av den 17 september 2002 i mål C-413/99 (begäran om förhandsavgörande från Immigration Appeal Tribunal): Baumbast, R mot Secretary of State for the Home Department (Fri rörlighet för personer – Migrerande arbetstagare – Rätt till bosättning för en migrerande arbetstagares familjemedlemmar – Barns rätt till utbildning i värdlandet – Artiklarna 10 och 12 i förordning nr EEG 1612/68 – Medborgarskap i Europeiska unionen – Rätt till bosättning – Direktiv 90/364/EEG – Begränsningar och villkor)	2

2002/C 274/04	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 24 september 2002 i mål C-471/99 (begäran om förhandsavgörande från Sozialgericht Nürnberg): Alfredo Martínez Domínguez, Joaquín Benítez Urbano, Agapito Mateos Cruz, Carmen Calvo Fernández mot Bundesanstalt für Arbeit, Kindergeldkasse (Förordning (EEG) nr 1408/71 – Artiklarna 77 och 78 – Personer som uppbär pension på grundval av lagstiftningen i flera medlemsstater – Personer som uppbär pension på grundval av en konvention om social trygghet mellan medlemsstater som ingåtts före anslutning till Europeiska gemenskaperna – Förmåner till underhållsberättigade och efterlevande barn till pensionärer – Rätt till familjeförmåner från den behöriga institutionen i en annan medlemsstat än bosättningsstaten – Villkor för rätt till förmåner)	3
2002/C 274/05	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 17 september 2002 i mål C-498/99 (begäran om förhandsavgörande från VAT and Duties Tribunal, Manchester): Town & County Factors Ltd mot Commissioners of Customs & Excise (Sjätte mervärdesskattedirektivet – Tillämpningsområde – Tävling i vilken arrangörens skyldigheter endast är moraliskt bindande – Beskattningsunderlag)	4
2002/C 274/06	Domstolens dom av den 17 september 2002 i mål C-513/99 (begäran om förhandsavgörande från korkein hallinto-oikeus): Concordia Bus Finland Oy Ab mot Helsingin kaupunki, HKL-Bussiliikenne (Offentlig upphandling av tjänster inom transportsektorn – Direktiven 92/50/EEG och 93/38/EEG – Upphandlande kommun som organiserar busstransporttjänster och inom vilken en ekonomiskt oberoende enhet deltar i anbudsfordran i egenskap av anbudsgivare – Beaktande av miljöskyddskriterier för att fastställa det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet – Tillåtet även när den kommunala enheten är den anbudsgivare som lättast uppfyller dessa kriterier)	4
2002/C 274/07	Domstolens dom av den 24 september 2002 i de förenade målen C-74/00 P och C-75/00 P: Falck SpA, Acciaierie di Bolzano SpA mot Europeiska gemenskapernas kommission (”Statligt stöd – EKSG-reglerna – Stödmottagarens rättigheter – Tillämpningsområde: avsaknad av krav på att handeln och konkurrensen påverkas – Tillämpning i tiden av olika regelverk för stöd – Tillämplig räntesats på återbetalning av stöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden”)	5
2002/C 274/08	Domstolens dom (femte avdelningen) av den 19 september 2002 i mål C-101/00 (begäran om förhandsavgörande av korkein hallinto-oikeus): Tulliasiamies mot Antti Siilin (”Beskattning av importerade begagnade fordon – Artikel 95 första stycket i EG-fördraget (nu artikel 90 första stycket EG i ändrad lydelse) – Sjätte mervärdesskattedirektivet”)	6
2002/C 274/09	Domstolens dom (femte avdelningen) av den 19 september 2002 i mål C-104/00 P: DKV Deutsche Krankenversicherung AG mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (Överklagande – Gemenskapsvarumärke – Förordning (EG) nr 40/94 – Uttrycket Companyline – Absoluta registreringshinder – Särskiljningsförmåga)	7

<u>Informationsnummer</u>	Innehåll (Fortsättning)	Sida
2002/C 274/10	Domstolens dom (femte avdelningen) av den 19 september 2002 i mål C-113/00: Konungariket Spanien mot Europeiska gemenskapernas kommission (Statligt stöd – Jordbruk – Stöd till produktionen av grönsaker avsedda för industriell bearbetning i Extremadura – Artikel 87.1 och 87.3 a och c EG – Stöd med ringa belopp – Avsaknad av yttranden från berörda parter – Driftsstöd – Stöd som hänför sig till produkter som omfattas av en gemensam organisation av marknaden – Begränsningar av den fria rörligheten för varor – Motivering)	7
2002/C 274/11	Domstolens dom (femte avdelningen) av den 19 september 2002 i mål C-114/00: Konungariket Spanien mot Europeiska gemenskapernas kommission (Statligt stöd – Jordbruk – Stöd som beviljas i form av räntesubventionerade krediter med en löptid på högst ett år – Artikel 87.1 och 87.3 a och c EG – Meddelande 96/C 44/02 om kortfristiga krediter med subventionerad ränta inom jordbruket (driftskrediter) – Stöd med ringa belopp – Avsaknad av yttranden från berörda parter – Driftsstöd – Stöd som hänför sig till produkter som omfattas av en gemensam organisation av marknaden – Begränsningar av den fria rörligheten för varor – Motivering)	8
2002/C 274/12	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 10 september 2002 i mål C-141/00 (begäran om förhandsavgörande från Bundesfinanzhof): Ambulanter Pflegedienst Kügler GmbH mot Finanzamt für Körperschaften I i Berlin (Artikel 13 A. 1 c och g i sjätte direktivet 77/388/EEG – Undantag från skatteplikt för vårdtjänster som utförs av kapitalassociationer – Tjänster som är kopplade till socialt bistånd eller socialförsäkring och som tillhandahålls av icke offentligrättsliga organisationer som är erkända som välgörenhetsorganisationer av medlemsstaten i fråga – Direkt effekt)	8
2002/C 274/13	Domstolens dom (femte avdelningen) av den 12 september 2002 i mål C-152/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Frankrike (Fördragsbrott – Direktiv 86/609/EEG – Ofullständigt införlivande)	9
2002/C 274/14	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 10 september 2002 i mål C-172/00 (begäran om förhandsavgörande från Landgericht Köln): Ferring Arzneimittel GmbH mot Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH (Tolkning av artiklarna 28 EG och 30 EG – Läkemedel – Återkallelse av ett godkännande för parallellimport till följd av att godkännandet för försäljning avseende referensläkemedlet sagts upp av innehavaren av detta godkännande)	9
2002/C 274/15	Domstolens dom av den 17 september 2002 i mål C-253/00 (begäran om förhandsavgörande från Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division): Antonio Muñoz y Cia SA, Superior Fruiticola SA mot Frumar Ltd, Redbridge Produce Marketing Ltd (Jordbruk – Förordning (EG) nr 2200/96 – Kvalitetsnormer som är tillämpliga på bordsdruvsorter – Rättsliga skyldigheter för näringsidkare som saluför bordsdruvor inom gemenskapen – Möjlighet för en näringsidkare att kräva att dessa skyldigheter skall iakttas inom ramen för en civilrättslig talan)	10

<u>Informationsnummer</u>	Innehåll (Fortsättning)	Sida
2002/C 274/16	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 24 september 2002 i mål C-255/00 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale di Trento): Grundig Italiana SpA mot Ministero delle Finanze (Nationella avgifter som står i strid med gemenskapsrätten – Återbetalning av felaktigt inbetalda belopp – Nationell lagstiftning som med retroaktiv verkan förkortar handlingsfristerna – Förenlighet med effektivitetsprincipen)	10
2002/C 274/17	Domstolens dom av den 17 september 2002 i mål C-320/00 (begäran om förhandsavgörande från Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division): A.G. Lawrence m.fl. mot Regent Office Care Ltd, Commercial Catering Group, Mitie Secure Services Ltd (Principen om lika lön för kvinnor och män – Direkt effekt – Jämförelse av arbete utfört för olika arbetsgivare)	11
2002/C 274/18	Domstolens dom av den 17 september 2002 i mål C-334/00 (begäran om förhandsavgörande från Corte suprema di cassazione): Fonderie Officine Meccaniche Tacconi SpA mot Heinrich Wagner Sinto Maschinenfabrik GmbH (HWS) (Brysselkonventionen – Artikel 5.1 och 5.3 – Särskild behörighet – Ansvar före avtals ingående)	11
2002/C 274/19	Domstolens dom (femte avdelningen) av den 19 september 2002 i mål C-336/00 (begäran om förhandsavgörande från Oberster Gerichtshof): Republik Österreich mot Martin Huber (Jordbruk – Medfinansierade stöd – Återkrav – Rättslig grund – Skydd för berättigade förväntningar – Rättssäkerhet – Medlemsstaternas processuella självständighet)	12
2002/C 274/20	Domstolens dom (femte avdelningen) av den 12 september 2002 i mål C-351/00 (begäran om förhandsavgörande från vakuutusoikeus): Pirkko Niemi (Socialpolitik – Likabehandling av kvinnor och män – Tillämplighet av artikel 119 i EG-fördraget (artiklarna 117–120 i EG-fördraget har ersatts av artiklarna 136–143 EG) eller direktiv 79/7/EEG – Begreppet lön – Pensionssystem för tjänstemän)	13
2002/C 274/21	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 17 september 2002 i mål C-392/00 (begäran om förhandsavgörande från Bundesfinanzhof): Finanzamt Hannover-Nord mot Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH (Kapitalanskaffning – Direktiv 69/335/EEG – Skatt på kapitaltillskott – Räntefria lån från delägare – Avtal om resultatöverföring)	13
2002/C 274/22	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 19 september 2002 i mål C-433/00 (begäran om förhandsavgörande från Landgericht Köln): Aventis Pharma Deutschland GmbH mot Kohlpharma GmbH, MTK Pharma Vertriebs-GmbH (Varumärkesrätt – Läkemedel – Centraliserat godkännande för försäljning – Ompaketering)	14
2002/C 274/23	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 19 september 2002 i mål C-221/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Belgien (Direktiv 97/33/EG – Telekommunikationer – Samtrafik mellan nät – Samverkan mellan tjänster) . . .	14

<u>Informationsnummer</u>	Innehåll (Fortsättning)	Sida
2002/C 274/24	Domstolens dom (första avdelningen) av den 12 september 2002 i mål C-312/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Grekland ("Fördragsbrott — Direktiv 98/78/EG — Underlåtenhet att införliva inom den föreskrivna fristen") ..	15
2002/C 274/25	Domstolens dom (första avdelningen) av den 12 september 2002 i mål C-386/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Spanien (Fördragsbrott — Underlåtenhet att införliva direktiv 98/7/EG)	15
2002/C 274/26	Domstolens beslut (första avdelningen) av den 8 juli 2002 i mål C-203/01 (begäran om förhandsavgörande av Supremo Tribunal Administrativo): Fazenda Pública mot Antero & C. ^a L. ^{da} (Artikel 104.3 i rättegångsreglerna – Uppbörd i efterhand av importtullar – Bokföring av importtullar som skall uppbäras – Beräkning av preskriptionsfristen för uppbördsförfarandet)	16
2002/C 274/27	Mål C-279/02 P: Överklagande, ingivet den 30 juli 2002 av Nuno Antas de Campos, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 14 maj 2002 i mål T-194/00: Nuno Antas de Campos mot Europaparlamentet	16
2002/C 274/28	Mål C-309/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Verwaltungsgericht Stuttgart av den 21 augusti 2002 i målet mellan 1. Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co. och 2. S. Spitz Kommanditgesellschaft och Land Baden-Württemberg, intervenient: Förbundsrepubliken Tyskland	17
2002/C 274/29	Mål C-316/02 P: Överklagande, ingivet den 10 september 2002, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, femte avdelningen i utökad sammansättning, har meddelat den 11 juli 2002 i mål T-152/99: Hijos de Andrés Molina, S.A. mot Europeiska gemenskapernas kommission	18
2002/C 274/30	Mål C-319/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av korkein hallinto-oikeus av den 10 september 2002 i målet Petri Manninen	18
2002/C 274/31	Mål C-320/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Regeringsrätten av den 10 september 2002 i mål: Förvaltnings AB Stenholmen mot Riksskatteverket ...	19
2002/C 274/32	Mål C-324/02: Talan mot Konungariket Spanien väckt den 16 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	19
2002/C 274/33	Mål C-326/02: Talan mot Konungariket Spanien väckt den 17 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	19

<u>Informationsnummer</u>	Innehåll (Fortsättning)	Sida
2002/C 274/34	Mål C-327/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Rechtbank te 's-Gravenhage, Sammanträde i Assen – Utlänningsavdelningen av den 16 september 2002 i målet mellan L. G. Panayotova, R. M. Kalcheva, I. M. Lis, L. Sopova, I. L. Topa, J. M. Rusiecka, och Ministern för utlänningsärenden och integration	20
2002/C 274/35	Mål C-330/02: Talan mot Irland väckt den 19 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	20
2002/C 274/36	Mål C-331/02: Talan mot Förenade Kungariket väckt den 19 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	21
2002/C 274/37	Mål C-332/02: Talan mot Förenade kungariket väckt den 19 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	21
2002/C 274/38	Mål C-333/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 20 september 2002 av Republiken Italien	22
2002/C 274/39	Mål C-337/02: Talan mot Republiken Italien väckt den 20 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	23
2002/C 274/40	Mål C-338/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Högsta domstolen av den 10 september 2002 i målet Fixtures Marketing Limited mot AB Svenska Spel ...	23
2002/C 274/41	Avskrivning av de förenade målen C-427/99 P och C-371/00 P	24
2002/C 274/42	Avskrivning av mål C-413/00	24
2002/C 274/43	Avskrivning av mål C-303/01	24
2002/C 274/44	Avskrivning av mål C-44/02	24
FÖRSTAINSTANSRÄTTEN		
2002/C 274/45	Mål T-202/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 3 juli 2002 av entreprenörsgruppingen Makedoniko Metro, Michaniki A.E m.fl.	25
2002/C 274/46	Mål T-255/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas domstol väckt den 27 augusti 2002 av "H"	26

<u>Informationsnummer</u>	Innehåll (Fortsättning)	Sida
2002/C 274/47	Mål T-256/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas domstol väckt den 27 augusti 2002 av "I"	26
2002/C 274/48	Mål T-257/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas domstol väckt den 27 augusti 2002 av "K"	27
2002/C 274/49	Mål T-258/02: Talan mot Europaparlamentet väckt den 10 september 2002 av Hendrikus Boukes	27
2002/C 274/50	Mål T-259/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 30 augusti 2002 av Raiffeisen Zentralbank Österreich Aktiengesellschaft	28
2002/C 274/51	Mål T-260/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 2 september 2002 av Bank Austria Creditanstalt AG	28
2002/C 274/52	Mål T-261/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 30 augusti 2002 av Bank für Arbeit und Wirtschaft Aktiengesellschaft	29
2002/C 274/53	Mål T-262/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 30 augusti 2002 av Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG	30
2002/C 274/54	Mål T-263/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 30 augusti 2002 av Österreichische Postsparkasse Aktiengesellschaft	31
2002/C 274/55	Mål T-264/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 2 september 2002 av Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG	31
2002/C 274/56	Mål T-265/02: Talan mot Europeiska centralbanken väckt den 3 september 2002 av Jan Pflugradt	32
2002/C 274/57	Mål T-266/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 4 september 2002 av Deutsche Post AG	32
2002/C 274/58	Mål T-270/02: Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) väckt den 28 augusti 2002 av MLP Finanzdienstleistungen AG	33

<u>Informationsnummer</u>	Innehåll (<i>Fortsättning</i>)	Sida
2002/C 274/59	Mål T-271/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 2 september 2002 av Österreichische Volksbanken-Aktiengesellschaft och Niederösterreichische Landesbank-Hypothekenbank AG	33
2002/C 274/60	Mål T-273/02: Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) väckt den 6 september 2002 av Krüger GmbH & Co. KG	34
2002/C 274/61	Mål T-277/02: Talan mot Europeiska unionens råd väckt den 9 september 2002 av Athanacia-Nancy Pascall	35
2002/C 274/62	Mål T-279/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 16 september 2002 av Degussa AG	35
2002/C 274/63	Mål T-281/02: Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) väckt den 18 september 2002 av Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co. KG	36
2002/C 274/64	Mål T-282/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 11 september 2002 av Cementbouw Handel & Industrie B.V.	37
2002/C 274/65	Mål T-292/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 27 september 2002 av Confederazione nazionale dei servizi	38

II *Förberedande rättsakter*

.....

III *Upplysningar*

2002/C 274/66	Domstolens senaste offentliggörande i <i>Europeiska gemenskapernas officiella tidning</i> EGT C 261, 26.10.2002	39
---------------	--	----

I

(Meddelanden)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 10 september 2002

i de förenade målen C-216/99 och C-222/99 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale di Milano): Riccardo Prisco Srl mot Amministrazione delle Finanze dello Stato (C-216/99) och Ministero delle Finanze mot CASER SpA (C-229/99) ⁽¹⁾

(Direktiv 69/335/EEG – Indirekta skatter på kapitalanskaffning – Artiklarna 10 och 12.1 e – Bolagsregister – Registrering av bolags stiftelseurkunder och andra rättsliga handlingar hos bolag – Återkrav av belopp som inbetalats utan grund – Nationella processuella tidsfrister – Räkta)

(2002/C 274/01)

(Rättegångsspråk: italienska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I de förenade målen C-216/99 och C-222/99, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Tribunale di Milano (Italien) (C-216/99) och Corte d'appello di Roma (Italien) (C-222/99), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i de vid de nationella domstolarna anhängiga målen mellan Riccardo Prisco Srl och Amministrazione delle Finanze dello Stato (C-216/99), och mellan Ministero delle Finanze och CASER SpA (C-222/99), angående tolkningen av artiklarna 10 och 12.1 e i rådets direktiv 69/335/EEG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning (EGT L 249, s. 25),

samt angående tolkningen av gemenskapsrätten avseende återkrav av belopp som inbetalats utan grund, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna J.-P. Puissochet (referent), R. Schintgen, V. Skouris och J.N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: C. Stix-Hackl, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 10 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Artikel 10 i rådets direktiv 69/335/EEG av den 12 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning skall tolkas på så vis att den, om inte annat följer av undantagsbestämmelsen i artikel 12 i samma direktiv, utgör hinder för de retroaktiva avgifter som skall erläggas för registrering av rättsliga handlingar i företagsregistret, då dessa avgifter inte utgör sådana skatter på kapitaltillskott som är tillåtna enligt direktivet. Artikel 12.1 e i direktivet skall tolkas så, att sådana retroaktiva avgifter inte utgör avgifter av vederlagskaraktär som är tillåtna enligt nämnda bestämmelse i de fall som de registreringar i företagsregistret för vilka de tas ut redan har medfört att avgifter tagits ut som de nämnda retroaktiva avgifterna är tänkta att ersätta men som inte återbetalas till dem som har erlagt dem. I övriga fall anses sådana retroaktiva avgifter utgöra avgifter av vederlagskaraktär som är tillåtna enligt artikel 12.1 e i direktivet förutsatt att dessa avgifter, vilka kan variera beroende på bolagets rättsliga form, beräknas på grundval endast av kostnaderna för de ifrågavarande formaliteterna, vilka även kan inkludera kostnader för mindre omfattande tjänster som utförs utan avgift. Hänsyn måste därvid i förekommande fall tas till andra avgifter som erläggs parallellt och vilka också skall utgöra vederlag för samma utförda tjänst. En medlemsstat har, när den beräknar dessa belopp, rätt att beakta samtliga kostnader som har samband med registreringsåtgärderna, inklusive den del av de allmänna kostnaderna som kan hänföras till nämnda åtgärder. En medlemsstat får dessutom föreskriva schablonavgifter och fastställa deras storlek för en obestämd tid, i den mån som den regelbundet försäkras sig om att dessa belopp inte heller fortsättningsvis överstiger genomsnittskostnaden för de ifrågavarande tjänsterna.

- 2) Gemenskapsrätten utgör inte hinder för en medlemsstat att mot krav på återbetalning av avgifter som har tagits ut i strid med gemenskapsrätten göra gällande en nationell preskriptionsfrist på tre år som avviker från det allmänna systemet för återkrav av belopp som betalats utan grund mellan enskilda, för vilka en fördelaktigare tidsfrist gäller, när denna tidsfrist tillämpas på samma sätt på alla krav på återbetalning av avgifterna i fråga, oavsett om kraven grundas på gemenskapsrätten eller på nationell rätt.
- 3) Gemenskapsrätten utgör hinder för en medlemsstat att anta bestämmelser som gör återbetalningen av en avgift, som har fastställts vara oförenlig med gemenskapsrätten genom en dom av domstolen eller vars oförenlighet med gemenskapsrätten följer av en sådan dom, beroende av villkor som specifikt rör denna avgift och som är mindre fördelaktiga än de villkor som annars skulle tillämpas på återbetalningen av avgiften i fråga.

(¹) EGT C 226, 7.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 19 september 2002

i mål C-377/99: Förbundsrepubliken Tyskland mot Europeiska gemenskapernas kommission (¹)

(EUGFJ) – Avslut av räkenskaper – Räkenskapsåret 1995 – Jordbruksgrödor

(2002/C 274/02)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-377/99, Förbundsrepubliken Tyskland (ombud: inledningsvis företrädd av W.-D. Plessing och C.-D. Quassowski, därefter av W.-D. Plessing och B. Muttelsee-Schön) mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: M. Niejahr och G. Braun), angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut 1999/596/EG av den 28 juli 1999 om ändring av beslut 1999/187/EG om avslut av medlemsstaternas räkenskaper avseende utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifon-

den för jordbruk (EUGFJ) för räkenskapsåret 1995 (EGTL 226, s. 26), i den del det i beslutet beträffande Förbundsrepubliken Tyskland tillämpas en schablonmässig korrigerings på 5 procent av utgifterna som deklarerats avseende finansiellt stöd inom området för jordbruksgrödor i delstaten Mecklenburg-Vorpommern, det vill säga 30 394 115,33 DEM, i stället för en korrigerings på 2 procent, det vill säga 12 157 646,13 DEM, har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna S. von Bahr (referent), D.A.O. Edward, A. La Pergola, och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: C. Stix-Hackl, justitiesekreterare: byrådirektören M.-F. Contet, den 19 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Förbundsrepubliken Tyskland skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EGT C 366, 18.12.1999.

DOMSTOLENS DOM

av den 17 september 2002

i mål C-413/99 (begäran om förhandsavgörande från Immigration Appeal Tribunal): Baumbast, R mot Secretary of State for the Home Department (¹)

(Fri rörlighet för personer – Migrerande arbetstagare – Rätt till bosättning för en migrerande arbetstagares familjemedlemmar – Barns rätt till utbildning i värdlandet – Artiklarna 10 och 12 i förordning nr EEG 1612/68 – Medborgarskap i Europeiska unionen – Rätt till bosättning – Direktiv 90/364/EEG – Begränsningar och villkor)

(2002/C 274/03)

(Rättegångsspråk: engelska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-413/99, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Immigration Appeal Tribunal (Förenade kungariket), att

domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Baumbast, R och Secretary of State for the Home Department, angående tolkningen av artikel 18 EG och artikel 12 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT L 257, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 33), har domstolen, sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann, F. Macken (referent), N. Colneric och S. von Bahr samt domarna C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: L.A. Geelhoed, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 17 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 24 september 2002

i mål C-471/99 (begäran om förhandsavgörande från Sozialgericht Nürnberg): Alfredo Martínez Domínguez, Joaquín Benítez Urbano, Agapito Mateos Cruz, Carmen Calvo Fernández mot Bundesanstalt für Arbeit, Kindergeldkasse⁽¹⁾

(Förordning (EEG) nr 1408/71 – Artiklarna 77 och 78 – Personer som uppbär pension på grundval av lagstiftningen i flera medlemsstater – Personer som uppbär pension på grundval av en konvention om social trygghet mellan medlemsstater som ingåtts före anslutning till Europeiska gemenskaperna – Förmåner till underhållsberättigade och efterlevande barn till pensionärer – Rätt till familjeförmåner från den behöriga institutionen i en annan medlemsstat än bosättningsstaten – Villkor för rätt till förmåner)

(2002/C 274/04)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

- 1) Barn till en medborgare i Europeiska unionen vilka har bosatt sig i en medlemsstat när deras förälder utövat sin rätt att i egenskap av migrerande arbetstagare bosätta sig i den medlemsstaten har rätt att vara bosatta där för att erhålla tillträde till värdlandets allmänna skolor enligt artikel 12 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen. Det saknar därvid betydelse att barnens föräldrar under tiden har skilt sig, att endast en av dem är unionsmedborgare, att den förälder som är unionsmedborgare inte längre skall anses vara migrerande arbetstagare i värdlandet, eller att barnen själva inte är unionsmedborgare.
- 2) När ett barn enligt artikel 12 i förordning nr 1612/68 har rätt att bosätta sig i en medlemsstat för att följa den allmänna skolundervisningen där skall den bestämmelsen tolkas så att oavsett dennes nationalitet har den förälder som handhar barnets dagliga omvårdnad rätt att bosätta sig tillsammans med barnet för att underlätta utövandet av barnets rätt, även om föräldrarna under vistelsen i värdlandet skilt sig eller den förälder som är unionsmedborgare inte längre skall anses vara migrerande arbetstagare i värdlandet.
- 3) En medborgare i Europeiska unionen, som inte längre har någon rätt till bosättning i värdlandet i egenskap av migrerande arbetstagare, har en direkt tillämplig och på unionsmedborgarskapet grundad rätt till bosättning i en annan medlemsstat enligt artikel 18.1 EG. Utövandet av denna rätt får vara föremål för sådana begränsningar och villkor som avses i artikel 18.1 EG. De behöriga myndigheterna och, i förekommande fall, nationella domstolarna skall emellertid säkerställa att dessa begränsningar och villkor tillämpas med iakttagande av gemenskapsrättens allmänna principer, och särskilt proportionalitetsprincipen.

(1) EGT C 6, 8.1.2002.

I mål C-471/99, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Sozialgericht Nürnberg (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i de vid den nationella domstolen anhängiga målen mellan Alfredo Martínez Domínguez, Joaquín Benítez Urbano, Agapito Mateos Cruz, Carmen Calvo Fernández och Bundesanstalt für Arbeit, Kindergeldkasse, angående tolkningen av artiklarna 77.2 b och 78.2 b i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i ändrad och uppdaterad lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT L 230, s. 6; svensk specialutgåva, område 5, volym 3, s. 13), jämförda med artikel 79.1 i samma förordning, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna C. Gulmann (referent), R. Schintgen, V. Skouris och J.N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: A. Tizzano, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 24 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Artiklarna 77.2 b och 78.2 b i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i ändrad och uppdaterad lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983, jämförda med artikel 79.1 i samma förordning, skall tolkas så, att den behöriga institutionen i en annan medlemsstat än den där den som uppbär ålders- eller invaliditetspension eller det efterlevande barnet till en avlidn arbetstagare är bosatt inte är skyldig att bevilja

de berörda personerna förmåner för underhållsberättigade eller efterlevande barn, när de villkor för sådana förmåner som föreskrivs i bosättningsmedlemsstatens lagstiftning inte är uppfyllda eller inte längre är uppfyllda och pensionärens eller den avlidne arbetstagarens efterlevande barn inte har rätt till förmåner i den andra medlemsstaten enbart på grundval av lagstiftningen i denna medlemsstat i sig. Den behöriga institutionen i den medlemsstat som inte är bosättningsstat kan dock i en sådan situation ändå vara skyldig att bevilja de ifrågakvarande förmånerna med stöd av en konvention om social trygghet som ingåtts mellan de båda berörda medlemsstaterna och som hade införlivats med deras respektive nationella rätt innan förordningen trädde i kraft, om de berörda har förvärvat en rätt till fortsatt tillämpning av den nämnda konventionen efter detta ikraftträdande.

(¹) EGT C 122, 29.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 17 september 2002

i mål C-498/99 (begäran om förhandsavgörande från VAT and Duties Tribunal, Manchester): Town & County Factors Ltd mot Commissioners of Customs & Excise (¹)

(Sjätte mervärdesskattedirektivet – Tillämpningsområde – Tävling i vilken arrangörens skyldigheter endast är moraliskt bindande – Beskattningsunderlag)

(2002/C 274/05)

(Rättegångsspråk: engelska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-498/99, angående en begäran med stöd av artikel 234 EG från VAT and Duties Tribunal, Manchester (Förenade kungariket), om att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i den vid den nationella domstolen anhängiggjorda tvisten mellan Town & County Factors Ltd och Commissioners of Customs & Excise, angående tolkningen av artikel 2.1, artikel 6.1 och artikel 11 A.1 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28), har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av

ordföranden på andra avdelningen N. Colneric, tillförordnad ordförande på sjätte avdelningen, samt domarna C. Gulmann, J.-P. Puissechet, R. Schintgen (referent) och V. Skouris, generaladvokat: C. Stix-Hackl, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 17 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Artikel 2.1 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund skall tolkas på så sätt att ett tillhandahållande av tjänster mot ersättning, som inte är en följd av skyldigheter som kan göras gällande på rättslig väg på grund av att det har avtalats att den som tillhandahåller tjänsterna endast har en moraliskt bindande skyldighet att göra så, utgör en mervärdesskattepliktig transaktion.
- 2) Artikel 11 A.1 a i sjätte direktivet 77/388/EEG skall tolkas på så sätt att beskattningsunderlaget för en tävling utgörs av den totala summan av de tävlingsavgifter som arrangören erhåller, utan avdrag för utbetalda prissummor eller värdet av de priser som har delats ut till de vinnande tävlingsdeltagarna, när arrangören fritt förfogar över nämnda summa.

(¹) EGT C 47, 19.2.2000.

DOMSTOLENS DOM

av den 17 september 2002

i mål C-513/99 (begäran om förhandsavgörande från korkein hallinto-oikeus): Concordia Bus Finland Oy Ab mot Helsingin kaupunki, HKL-Bussiliikenne (¹)

(Offentlig upphandling av tjänster inom transportsektorn – Direktiven 92/50/EEG och 93/38/EEG – Upphandlande kommun som organiserar busstransporttjänster och inom vilken en ekonomiskt oberoende enhet deltar i anbudsförfrandandet i egenskap av anbudsgivare – Beaktande av miljöskyddskriterier för att fastställa det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet – Tillåtet även när den kommunala enheten är den anbudsgivare som lättast uppfyller dessa kriterier)

(2002/C 274/06)

(Rättegångsspråk: finska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-513/99, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från korkein hallinto-oikeus (Finland), att domstolen skall

DOMSTOLENS DOM

av den 24 september 2002

i de förenade målen C-74/00 P och C-75/00 P: Falck SpA, Acciaierie di Bolzano SpA mot Europeiska gemenskapernas kommission⁽¹⁾

(”Statligt stöd – EKSG-reglerna – Stödmottagarens rättigheter – Tillämpningsområde: avsaknad av krav på att handeln och konkurrensen påverkas – Tillämpning i tiden av olika regelverk för stöd – Tillämplig räntesats på återbetalning av stöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden”)

(2002/C 274/07)

(Rättegångsspråk: italienska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)

meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Concordia Bus Finland Oy Ab, tidigare Stagecoach Finland Oy Ab, och Helsingin kaupunki, HKL-Bussiliikenne, angående tolkningen av artiklarna 2.1 a, 2.2 c, 2.4 och 34.1 i rådets direktiv 93/38/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av anbudsfordran för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna (EGT L 199, s. 84; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 177) i dess lydelse enligt akten om villkoren för Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen (EGT C 241, 1994, s. 21, och EGT L 1, 1995, s. 1; svensk version: Handlingar beträffande Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen, del II, 1995, s. 30) samt av artikel 36.1 i rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 139), har domstolen, sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann och F. Macken samt domarna C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet, R. Schintgen och V. Skouris (referent), generaladvokat: J. Mischo, justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein, den 17 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Artikel 36.1 a i direktiv 92/50/EEG skall tolkas på så sätt att en upphandlande myndighet, som vid offentlig upphandling av lokala busstransporttjänster har beslutat att kontraktet i fråga skall tilldelas den anbudsgivare som lämnar det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet, kan beakta sådana miljökriterier som bussarnas kväveoxidutsläpp eller deras bullernivå under förutsättning att dessa kriterier har ett samband med kontraktets föremål, inte ger myndigheten en obegränsad valfrihet, uttryckligen anges i kontraktshandlingarna, eller i meddelandet om upphandling, och är förenliga med alla grundläggande principer i gemenskapsrätten, särskilt icke-diskrimineringsprincipen.
- 2) Likabehandlingsprincipen utgör inte något hinder mot att beakta sådana miljöskyddskriterier som de som är aktuella i förevarande mål endast på grund av att den upphandlande enhetens eget trafikföretag tillhör det fåtal företag som kan tillhandahålla fordon som uppfyller dessa krav.
- 3) Svaret på den andra och den tredje frågan skulle inte bli annorlunda för det fall rådets direktiv 93/38/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av upphandlingsförfarandet för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna var tillämpligt på det omtvistade upphandlingsförfarandet.

⁽¹⁾ EGT C 102, 8.4.2000.

I de förenade målen C-74/00 P och C-75/00 P, Falck SpA, med säte i Milano (Italien), (advokater: G. Macrì, M. Condinanzi och F. Colussi), Acciaierie di Bolzano SpA, med säte i Bolzano (Italien) (advokat: B. Nascimbene), angående överklagande av dom meddelad den 16 december 1999 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (femte avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-158/96, Acciaierie di Bolzano mot kommissionen (REG 1999, s. II-3927), i vilket de andra parterna är: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: V. di Bucci och K.-D. Borchardt) och Republiken Italien (ombud: U. Leanza, biträdd av D. Del Gaizo), har domstolen, sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann, F. Macken, N. Colneric och S. von Bahr samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet (referent), M. Wathelet, V. Skouris och J.N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: S. Alber, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 24 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 16 december 1999 i mål T-158/96, Acciaierie di Bolzano mot kommissionen, upphävs i den del förstainstansrätten har underkänt grunden att rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts genom att kommissionen har dröjt för länge med att begära återbetalning.
- 2) I övrigt ogillas överklagandet.
- 3) Den talan om ogiltigförklaring som Acciaierie di Bolzano SpA har väckt vid förstainstansrätten ogillas.

- 4) Falck SpA och Acciaierie di Bolzano SpA skall ersätta rättegångskostnaderna i de förenade målen C-74/00 P och C-75/00 P.
- 5) Republiken Italien skall bära sin rättegångskostnad i de förenade målen C-74/00 P och C-75/00 P.

(¹) EGT C 135, 13.5.2000.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 19 september 2002

i mål C-101/00 (begäran om förhandsavgörande av korkein hallinto-oikeus): Tulliasiamies mot Antti Siilin (¹)

(”Beskattning av importerade begagnade fordon – Artikel 95 första stycket i EG-fördraget (nu artikel 90 första stycket EG i ändrad lydelse) – Sjätte mervärdesskattedirektivet”)

(2002/C 274/08)

(Rättegångsspråk: finska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)

Domstolen, femte avdelningen (avdelningsordföranden P. Jann samt domarna S. von Bahr, A. La Pergola, M. Wathelet, referent, och C. W. A. Timmermans; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett), har den 19 september 2002 avkunnat dom i mål C-101/00: Tulliasiamies mot Antti Siilin angående en begäran enligt artikel 234 EG från korkein hallinto-oikeus (Finland) att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande angående tolkningen av artikel 95 första stycket i EG-fördraget (nu artikel 90 första stycket EG i ändrad lydelse) och rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28) i dess lydelse enligt rådets direktiv 92/111/EG av den 14 december 1992 om ändring av direktiv 77/388 och införande av förenklande åtgärder för mervärdesskatt (EGT L 384, s. 47; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 119). Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) Artikel 95 första stycket i EG-fördraget (nu artikel 90 första stycket EG i ändrad lydelse) medger att en medlemsstat tillämpar ett beskattningssystem på begagnade fordon som importeras från en annan medlemsstat, som innebär att det beskattningsbara värdet fastställs med hjälp av tullvärdet, såsom det definieras i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för

gemenskapen, och kommissionens förordning nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92, men däremot inte att det beskattningsbara värdet varierar beroende på i vilket handelsled importören är verksam eftersom detta i åtminstone vissa fall kan leda till att skatten på det importerade begagnade fordonet överstiger den återstående skatt som ingår i värdet av liknande begagnade bilar som registrerats i medlemsstaten.

- 2) Artikel 95 första stycket i fördraget medger inte att en medlemsstat tillämpar ett beskattningssystem i vilket begagnade fordon som importeras från en annan medlemsstat påförs en skatt som

— under de sex första månaderna efter det att fordonet registrerades eller togs i bruk motsvarar skatten som påförs en motsvarande ny bil, och

— från och med den sjunde till och med den etthundrafemtionde månaden av det begagnade fordonets användning motsvarar den skatt som påförs ett motsvarande nytt fordon, nedsatt linjärt med 0,5 procent för varje hel kalendermånad.

Ett sådant beskattningssystem innebär nämligen att fordonets faktiska värdeminskning inte beaktas, och det säkerställer inte i något fall att skatten som fastställs med stöd av detta system inte överskrider den återstående skatt som ingår i värdet av liknande begagnade bilar som registrerats i medlemsstaten.

- 3) Enligt artikel 95 första stycket i fördraget krävs det att systemet, i de fall då en medlemsstats beskattningssystem innebär att den faktiska värdeminskningen på begagnade fordon som importeras från andra medlemsstater anges på ett allmänt och abstrakt sätt på grundval av kriterier som fastställts i nationell rätt, med beaktande av de rimliga approximationer som är en del av alla system av denna typ, utesluter varje diskriminerande verkan. Detta krav förutsätter dels att bestämmelser om de kriterier på vilka metoden för skönsmässig beräkning av fordonens värdeminskning grundas offentliggörs, dels att ägaren till ett importerat begagnat fordon ges möjlighet att bestrida att en metod med skönsmässig beräkning tillämpas på fordonet, vilket kan leda till att fordonets särskilda egenskaper måste eftersökas för att det skall kunna säkerställas att skatten på fordonet inte överstiger den skatt som ingår i värdet på liknande begagnade bilar som registrerats i medlemsstaten.
- 4) Den skatt som är i fråga i målet vid den nationella domstolen och som i den nationella lagstiftningen anges som en mervärdesskatt på bilskatten, utgör inte en mervärdesskatt i den mening som avses i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund i dess lydelse enligt rådets direktiv 92/111/EEG av den 14 december 1992 om ändring av direktiv 77/388 och införande av förenklande åtgärder för mervärdesskatt, och den är förenlig med artikel 33 i detta direktiv.

- 5) Artikel 95 första stycket i fördraget utgör hinder för en sådan skatt som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, och som påförs bilskatten i den mån som denna skatt på ett begagnat fordon som importeras från en annan medlemsstat överstiger beloppet av den återstående skatt som ingår i värdet av ett liknande begagnat fordon som redan har registrerats i medlemsstaten.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 19 september 2002

(¹) EGT C 176 av den 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 19 september 2002

i mål C-104/00 P: DKV Deutsche Krankenversicherung AG mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (¹)

(2002/C 274/10)

(Överklagande – Gemenskapsvarumärke – Förordning (EG) nr 40/94 – Uttrycket Companyline – Absoluta registreringshinder – Särskiljningsförmåga)

(Rättegångsspråk: spanska)

(2002/C 274/09)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-104/00 P, DKV Deutsche Krankenversicherung AG (advokat: S. von Petersdorff-Campen), angående överklagande av dom meddelad den 12 januari 2000 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (fjärde avdelningen) i mål T-19/99, DKV mot harmoniseringsbyrån (COMPANYLINE) (REG 2000, s. II-1), i vilket det förs talan om att denna dom skall upphävas, i vilket den andra parten är: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (ombud: A. von Mühlendahl och D. Schennen), har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann (referent) samt domarna S. von Bahr, M. Wathelet, C.W.A. Timmermans och A. Rosas, generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer, justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl, den 19 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) DKV Deutsche Krankenversicherung AG skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EGT C 192, 8.7.2000.

i mål C-113/00: Konungariket Spanien mot Europeiska gemenskapernas kommission (¹)

(Statligt stöd – Jordbruk – Stöd till produktionen av grönsaker avsedda för industriell bearbetning i Extremadura – Artikel 87.1 och 87.3 a och c EG – Stöd med ringa belopp – Avsaknad av yttranden från berörda parter – Driftsstöd – Stöd som hänför sig till produkter som omfattas av en gemensam organisation av marknaden – Begränsningar av den fria rörligheten för varor – Motivering)

I mål C-113/00, Konungariket Spanien (ombud: S. Ortiz Vaamonde) mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: D. Triantafyllou), angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2000/237/EG av den 22 december 1999 om den stödordning som Spanien har genomfört till förmån för produktionen av grönsaker avsedda för industriell bearbetning i Extremadura under regleringsåret 1997/1998 (EGT L 75, 2000, s. 54), har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet och C.W.A. Timmermans (referent), generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: R. Grass, den 19 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Konungariket Spanien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EGT C 176, 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 19 september 2002

i mål C-114/00: Konungariket Spanien mot Europeiska gemenskapernas kommission (1)

(Statligt stöd – Jordbruk – Stöd som beviljas i form av räntesubventionerade krediter med en löptid på högst ett år – Artikel 87.1 och 87.3 a och c EG – Meddelande 96/C 44/02 om kortfristiga krediter med subventionerad ränta inom jordbruket (driftskrediter) – Stöd med ringa belopp – Avsaknad av yttranden från berörda parter – Driftsstöd – Stöd som hänför sig till produkter som omfattas av en gemensam organisation av marknaden – Begränsningar av den fria rörligheten för varor – Motivering)

(2002/C 274/11)

(Rättegångsspråk: spanska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-114/00, Konungariket Spanien (ombud: S. Ortiz Vaamonde) mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: D. Triantafyllou), angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2000/240/EG av den 22 december 1999 om den stödordning som Spanien har genomfört för finansieringen av rörligt kapital för jordbrukssektorn i Extremadura (EGT L 76, 2000, s. 16), har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna D. A. O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet och C. W. A. Timmermans (referent), generaladvokat: F. G. Jacobs, justitiesekreterare: R. Grass, den 19 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Konungariket Spanien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(1) EGT C 192, 8.7.2000.

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 10 september 2002

i mål C-141/00 (begäran om förhandsavgörande från Bundesfinanzhof): Ambulanter Pflegedienst Kügler GmbH mot Finanzamt für Körperschaften I i Berlin (1)

(Artikel 13 A. 1 c och g i sjätte direktivet 77/388/EEG – Undantag från skatteplikt för vårdtjänster som utförs av kapitalassociationer – Tjänster som är kopplade till socialt bistånd eller socialförsäkring och som tillhandahålls av icke offentligrättsliga organisationer som är erkända som välgörenhetsorganisationer av medlemsstaten i fråga – Direktiv effekt)

(2002/C 274/12)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-141/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG från Bundesfinanzhof (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Ambulanter Pflegedienst Kügler GmbH och Finanzamt für Körperschaften I i Berlin, angående tolkningen av artikel 13 A.1 c och g i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28), har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken (referent) samt domarna C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen och J. N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: A. Tizzano, justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein, den 10 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Det undantag från skatteplikt som avses i artikel 13 A. 1 c i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund är inte beroende av vilken rättslig form den skattskyldige har som tillhandahåller de medicinska eller paramedicinska tjänster som nämns där.
- 2) Det undantag från skatteplikt som avses i artikel 13 A. 1 c i sjätte direktivet 77/388 är tillämpligt på tjänster avseende behandlande vård som tillhandahålls av en kapitalassociation som driver en inrättning för ambulande vård, en vård som ges, även i patienternas hem, av legitimerade sjuksköterskor och sjukvårdare, men undantaget är inte tillämpligt på grundläggande omvårdnad och skötsel av hushållet.

- 3) a) Tjänster avseende grundläggande omvårdnad och skötsel av hushållet som en inrättning för ambulering och vård tillhandahåller personer i en fysisk eller ekonomisk behovssituation utgör tjänster som är nära kopplade till socialt bistånd eller socialförsäkring i den mening som avses i artikel 13 A. 1 g i sjätte direktivet 77/388.
- b) Bestämmelsen om undantag från skatteplikt i artikel 13 A. 1 g i sjätte direktivet 77/388 kan åberopas av skattskyldiga inför nationella domstolar för att anföra hinder mot nationella bestämmelser som inte är förenliga med denna bestämmelse. Det ankommer på den nationella domstolen att under beaktande av samliga relevanta faktorer avgöra huruvida den skattskyldige är en organisation som är erkänd som välgörenhetsorganisation i den mening som avses i den nämnda bestämmelsen.

(¹) EGT C 176, 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 12 september 2002

i mål C-152/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Frankrike (¹)

(Fördragsbrott – Direktiv 86/609/EEG – Ofullständigt införlivande)

(2002/C 274/13)

(Rättegångsspråk: franska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-152/00, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: L. Ström och J.-F. Pasquier) mot Republiken Frankrike (ombud: K. Rispal-Bellanger och C. Vasak, sedan av den sistnämnda och av G. de Bergues), angående en talan om fastställelse av att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget genom att inte fullständigt och på ett riktigt sätt införliva rådets direktiv 86/609/EEG av den 24 november 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål (EGT L 358, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 157), särskilt vad gäller artiklarna 4, 7, 11, 12, 18 och 22, har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna S. von Bahr och A. La Pergola (referent), generaladvokat: L. A. Geelhoed, justitiesekreterare: avdelningsdirektören H. A. Rühl, den 12 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 86/609/EEG av den 24 november 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål genom att inte fullständigt och på ett riktigt sätt införliva artiklarna 4, 7.3, 11, 12.2, 18.1, 18.3 samt 22.1 i detta direktiv.
- 2) Republiken Frankrike skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EGT C 176, 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 10 september 2002

i mål C-172/00 (begäran om förhandsavgörande från Landgericht Köln): Ferring Arzneimittel GmbH mot Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH (¹)

(Tolkning av artiklarna 28 EG och 30 EG – Läkemedel – Återkallelse av ett godkännande för parallellimport till följd av att godkännandet för försäljning avseende referensläkemedlet sagts upp av innehavaren av detta godkännande)

(2002/C 274/14)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-172/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Landgericht Köln (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Ferring Arzneimittel GmbH och Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH, angående tolkningen av artiklarna 28 EG och 30 EG, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna C. Gulmann (referent), J.-P. Puissochet, V. Skouris och J. N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: L. A. Geelhoed, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 10 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) En nationell reglering enligt vilken en återkallelse på innehavarens begäran av ett godkännande för försäljning av ett referensläkemedel medför att godkännandet för parallellimport av detta läkemedel automatiskt upphör att gälla strider mot artikel 28 EG.
- 2) Det saknar betydelse för svaret på den första frågan huruvida den nya varianten av läkemedlet enbart förts ut på marknaden i importmedlemsstaten eller om den även förekommer på marknaden i andra medlemsstater.

3) Om det visas att människors hälsa verkligen äventyras om två varianter av samma läkemedel förekommer samtidigt på en medlemsstats marknad, kan importrestriktioner beträffande den äldre varianten av läkemedlet vara berättigade efter det att referensgodkännandet för försäljning avseende den berörda marknaden har sagts upp av innehavaren.

(¹) EGT C 211, 22.7.2000.

Rådets förordning (EEG) nr 1035/72 av den 18 maj 1972 och rådets förordning (EG) nr 2200/96 av den 28 oktober 1996 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker skall tolkas på så sätt att en näringsidkare skall kunna väcka en civilrättslig talan mot en konkurrerande näringsidkare i syfte att få säkerställt att bestämmelserna angående kvalitetsnormer som är tillämpliga på frukt eller grönsaker iakttas.

(¹) EGT C 247, 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

av den 17 september 2002

i mål C-253/00 (begäran om förhandsavgörande från Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division): Antonio Muñoz y Cia SA, Superior Fruiticola SA mot Frumar Ltd, Redbridge Produce Marketing Ltd (¹))

(Jordbruk – Förordning (EG) nr 2200/96 – Kvalitetsnormer som är tillämpliga på bordsdruvsorter – Rättsliga skyldigheter för näringsidkare som saluför bordsdruvor inom gemenskapen – Möjlighet för en näringsidkare att kräva att dessa skyldigheter skall iakttas inom ramen för en civilrättslig talan)

(2002/C 274/15)

(Rättegångsspråk: engelska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-253/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Förenade kungariket), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Antonio Muñoz y Cia SA, Superior Fruiticola SA och Frumar Ltd, Redbridge Produce Marketing Ltd, angående tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 1035/72 av den 18 maj 1972 och rådets förordning (EG) nr 2200/96 av den 28 oktober 1996 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker (EGT L 118, s. 1, svensk specialutgåva, område 3, volym 4, s. 162, respektive EGT L 297, s. 1), har domstolen, sammansatt av ordföranden G. C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann (referent), N. Colneric och S. von Bahr samt domarna C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, J. N. Cunha Rodrigues och C. W. A. Timmermans, generaladvokat: L. A. Geelhoed, justitiesekreterare: R. Grass, den 17 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 24 september 2002

i mål C-255/00 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale di Trento): Grundig Italiana SpA mot Ministero delle Finanze (¹))

(Nationella avgifter som står i strid med gemenskapsrätten – Återbetalning av felaktigt inbetalda belopp – Nationell lagstiftning som med retroaktiv verkan förkortar handlingsfristerna – Förenlighet med effektivitetsprincipen)

(2002/C 274/16)

(Rättegångsspråk: italienska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-255/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG från Tribunale di Trento (Italien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Grundig Italiana SpA och Ministero delle Finanze, angående tolkningen av de gemenskapsrättsliga principerna för återbetalning av felaktigt inbetalda belopp, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna C. Gulmann, J.-P. Puissochet (referent), R. Schintgen och J.N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer, justitiesekreterare: R. Grass, den 24 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Gemenskapsrätten hindrar retroaktiv tillämpning av en preskriptionstid som är kortare och i förekommande fall mera restriktiv för sökanden än den handlingsfrist som dessförinnan var tillämplig på ansökningar om återbetalning av nationella avgifter som strider mot gemenskapsrätten, eftersom det inte föreligger några garantier för en tillräcklig övergångsperiod under vilken ansökningar avseende belopp som betalats före den nya fristens ikraftträdande fortsatt kan göras enligt den tidigare fristen. När en treårig preskriptionstid ersätter en femårig preskriptionstid måste en övergångsperiod på 90 dagar anses otillräcklig, och den minsta övergångsperiod som möjliggör att rätten till en sådan återbetalning kan utövas utan orimliga svårigheter måste anses uppgå till sex månader.

(¹) EGT C 247, 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

av den 17 september 2002

i mål C-320/00 (begäran om förhandsavgörande från Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division): A.G. Lawrence m.fl. mot Regent Office Care Ltd, Commercial Catering Group, Mitie Secure Services Ltd (¹))

(Principen om lika lön för kvinnor och män – Direkt effekt – Jämförelse av arbete utfört för olika arbetsgivare)

(2002/C 274/17)

(Rättegångsspråk: engelska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-320/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Förenade kungariket), om att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i de vid den nationella domstolen anhängiga målen mellan A.G. Lawrence m.fl. och Regent Office Care Ltd, Commercial Catering Group, Mitie Secure Services Ltd, angående tolkningen av artikel 141.1 EG, har domstolen, sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann, F. Macken, N. Colneric (referent) och S. von Bahr samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen och V. Skouris, generaladvokat: L.A. Geelhoed, justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl, den 17 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

En situation som den som är aktuell i det nationella målet, där de faktiska skillnaderna i lönevillkor för arbetstagare av olika kön som utför samma eller likvärdigt arbete inte kan tillskrivas en och samma källa, omfattas inte av artikel 141.1 EG.

(¹) EGT C 316, 4.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

av den 17 september 2002

i mål C-334/00 (begäran om förhandsavgörande från Corte suprema di cassazione): Fonderie Officine Meccaniche Tacconi SpA mot Heinrich Wagner Sinto Maschinenfabrik GmbH (HWS) (¹)

(Brysselkonventionen – Artikel 5.1 och 5.3 – Särskild behörighet – Ansvar före avtals ingående)

(2002/C 274/18)

(Rättegångsspråk: italienska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-334/00, angående en begäran enligt protokollet av den 3 juni 1971 om domstolens tolkning av konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, från Corte suprema di cassazione (Italien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Fonderie Officine Meccaniche Tacconi SpA och Heinrich Wagner Sinto Maschinenfabrik GmbH (HWS), angående tolkningen av artikel 5.1 och 5.3 i ovan nämnda konvention av den 27 september 1968 (EGT L 299, 1972, s. 32, svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30), i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde (EGT L 304, s. 1 och, i dess ändrade lydelse, s. 77, svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 14), enligt konventionen av den 25 oktober 1982 om Republiken Greklands tillträde (EGT L 388, s. 1, svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 26) och enligt konventionen av den 26 maj 1989 om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals tillträde (EGT L 285, s. 1, svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 43), har domstolen, sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena N. Colneric och S. von Bahr samt domarna C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen, J.N. Cunha Rodrigues (referent) och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: L.A. Geelhoed, justitiesekreterare: R. Grass, den 17 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Under sådana omständigheter som råder i målet vid den nationella domstolen – omständigheter som kännetecknas av att det inte föreligger någon förpliktelse som en part frivilligt åtagit sig gentemot en annan under avtalsförhandlingar och av att rättsregler, däribland den regel enligt vilken parterna under avtalsförhandlingar skall handla i enlighet med tro och heder, har åsidosatts – avser en talan vari det görs gällande att svaranden har ådragit sig ansvar före avtals ingående skadestånd utanför avtalsförhållanden i den mening som avses i artikel 5.3 i konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttsens område, i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde, enligt konventionen av den 25 oktober 1982 om Republiken Grekland tillträde och enligt konventionen av den 26 maj 1989 om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals tillträde.

(¹) EGT C 302, 21.10.2000.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 19 september 2002

i mål C-336/00 (begäran om förhandsavgörande från Oberster Gerichtshof): Republik Österreich mot Martin Huber (¹)

(Jordbruk – Medfinansierade stöd – Återkrav – Rättslig grund – Skydd för berättigade förväntningar – Rättssäkerhet – Medlemsstaternas processuella självständighet)

(2002/C 274/19)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-336/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Oberster Gerichtshof (Österrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Republik Österreich och Martin Huber, angående giltigheten och tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 2078/92 av den 30 juni 1992 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med miljöskydds- och naturvårdskraven (EGT L 215, s. 85; svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 161), i dess lydelse enligt akten om villkoren för Republiken Österrikes, Republi-

ken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen (EGT C 241, 1994, s. 21, och EGT L 1, 1995, s. 1), har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (referent) och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: S. Alber, justitiesekreterare: byrådirektören M.-F. Contet, den 19 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Vid prövningen av den första frågan har det inte framkommit någon omständighet som påverkar giltigheten av rådets förordning (EEG) nr 2078/92 av den 30 juni 1992 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med miljöskydds- och naturvårdskraven, i dess lydelse enligt akten om villkoren för Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen.
- 2) Artikel 7.2 i förordning nr 2078/92, i dess lydelse enligt den ovannämnda anslutningsakten, skall tolkas på så sätt att ett beslut av kommissionen om godkännande av ett nationellt stödprogram även omfattar innehållet i programmet, utan att detta program för den skull skall anses utgöra en gemenskapsrättsakt.
- 3) Ett sådant beslut av kommissionen om godkännande av ett nationellt stödprogram som avses i artikel 7 i förordning nr 2078/92, i dess lydelse enligt nämnda anslutningsakt, är riktat uteslutande till den berörda medlemsstaten. Det ankommer på de nationella domstolarna att, mot bakgrund av den nationella rätten, kontrollera om nämnda program har offentliggjorts på ett sådant sätt att det är möjligt att göra det gällande gentemot jordbruksföretag och aktörer på landsbygden, och särskilt tillse att kravet på lämplig information, som föreskrivs i artikel 3.3 f i nämnda förordning, iakttas.
- 4) Gemenskapsrätten utgör inte något hinder för att tillämpa principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen i syfte att förhindra återkrav av stöd som medfinansieras av gemenskapen och som har utbetalats utan grund, under förutsättning att även gemenskapens intresse beaktas. Tillämpningen av principen om skydd för berättigade förväntningar förutsätter att det fastställs att mottagaren av stödet i fråga var i god tro.
- 5) Det står medlemsstaterna fritt att genomföra nationella stödprogram i den mening som avses i artikel 3.1 i förordning nr 2078/92, i dess lydelse enligt nämnda anslutningsakt, genom privaträttsliga åtgärder eller genom åtgärder som är förbundna med myndighetsutövning, såvida de nationella åtgärderna i fråga inte påverkar gemenskapsrättens räckvidd och verkan.

(¹) EGT C 335, 25.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 12 september 2002

i mål C-351/00 (begäran om förhandsavgörande från vakuutusoikeus): Pirkko Niemi ⁽¹⁾

(Socialpolitik – Likabehandling av kvinnor och män – Tillämplighet av artikel 119 i EG-fördraget (artiklarna 117–120 i EG-fördraget har ersatts av artiklarna 136–143 EG) eller direktiv 79/7/EEG – Begreppet lön – Pensions-system för tjänstemän)

(2002/C 274/20)

(Rättegångsspråk: finska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-351/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från vakuutusoikeus (Finland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i ett förfarande som anhängiggjorts av Pirkko Niemi angående tolkningen av artikel 119 i EG-fördraget (artiklarna 117–120 i EG-fördraget har ersatts av artiklarna 136–143 EG) och av rådets direktiv 79/7/EEG av den 19 december 1978 om successivt genomförande av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om social trygghet (EGT L 6, 1979, s. 24; svensk specialutgåva, område 5, volym 2, s. 111), har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna S. von Bahr, D.A.O. Edward, M. Wathelet och C.W.A. Timmermans (referent), generaladvokat: S. Alber, justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein, den 12 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

En sådan pension som den som utbetalas enligt lag 280/1966 om statens pensioner, i dess lydelse enligt lag 638/1994, omfattas av tillämpningsområdet för artikel 119 i EG-fördraget (artiklarna 117–120 i EG-fördraget har ersatts av artiklarna 136–143 EG).

⁽¹⁾ EGT C 335, 25.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 17 september 2002

i mål C-392/00 (begäran om förhandsavgörande från Bundesfinanzhof): Finanzamt Hannover-Nord mot Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH ⁽¹⁾

(Kapitalanskaffning – Direktiv 69/335/EEG – Skatt på kapitaltillskott – Räntefria lån från delägare – Avtal om resultatöverföring)

(2002/C 274/21)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-392/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Bundesfinanzhof (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Finanzamt Hannover-Nord och Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH, angående tolkningen av artikel 4.2 b i rådets direktiv 69/335/EEG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning (EGT L 249, s. 25), i dess lydelse enligt rådets direktiv 85/303/EEG av den 10 juni 1985 (EGT L 156, s. 23), har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna N. Colneric, J.-P. Puissechet, R. Schintgen (referent) och V. Skouris, generaladvokat: C. Stix-Hackl, justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl, den 17 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Artikel 4.2 b i rådets direktiv 69/335/EEG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning, i dess lydelse enligt rådets direktiv 85/303/EEG av den 10 juni 1985 skall tolkas på så sätt att den inte utgör något hinder mot att ta ut skatt på kapitaltillskott på den räntebesparing som ett bolag har gjort till följd av att det har beviljats ett räntefritt lån av bolagsmännen, när det finns ett avtal om resultatöverföring mellan bolagsmännen och bolaget som ingåtts innan lånet beviljades, om räntebesparingen har medfört att bolagets tillgångar har ökat varaktigt. Det ankommer på den nationella domstolen att, mot bakgrund av samtliga omständigheter som kännetecknar den aktuella transaktionen, fastställa om, och i så fall i vilken utsträckning, räntebesparingen faktiskt har haft en sådan verkan.

⁽¹⁾ EGT C 372, 23.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 19 september 2002

i mål C-433/00 (begäran om förhandsavgörande från Landgericht Köln): Aventis Pharma Deutschland GmbH mot Kohlpharma GmbH, MTK Pharma Vertriebs-GmbH⁽¹⁾

(Varumärkesrätt – Läkemedel – Centraliserat godkännande för försäljning – Ompaketering)

(2002/C 274/22)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-433/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Landgericht Köln (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Aventis Pharma Deutschland GmbH och Kohlpharma GmbH, MTK Pharma Vertriebs-GmbH, angående tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet (EGT L 214, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 24, s. 158) och av gemenskapsbestämmelserna om fri rörlighet för läkemedel, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna N. Colneric, C. Gulmann (referent), J.-P. Puissochet och V. Skouris, generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: avdelningsdirektören H. Rühl, den 19 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Rådets förordning (EEG) nr 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet utgör hinder för att ett läkemedel, för vilket det beviljats två skilda centraliserade godkännanden för försäljning av förpackningar innehållande fem respektive tio enheter, säljs i en förpackning som består av två ihopförda och ommärkta förpackningar innehållande fem enheter vardera.

(1) EGT C 45, 10.2.2001.

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 19 september 2002

i mål C-221/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Belgien⁽¹⁾

(Direktiv 97/33/EG – Telekommunikationer – Samtrafik mellan nät – Samverkan mellan tjänster)

(2002/C 274/23)

(Rättegångsspråk: franska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-221/01, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: H. van Lier) mot Konungariket Belgien (ombud: inledningsvis F. van de Craen, sedan A. Snoecx), angående en talan om fastställelse av att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/33/EG av den 30 juni 1997 om samtrafik inom telekommunikation i syfte att säkerställa samhällsomfattande tjänster och samverkan genom tillämpning av principerna om tillhandahållande av öppna nät (EGT L 199, s. 32) genom att inte anta de lagar och andra författningar som krävs för att följa detta direktiv, särskilt artiklarna 7.5, 9.3 och 14.1 och 14.2 i detta, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna N. Colneric, C. Gulmann (referent), R. Schintgen och V. Skouris, generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: R. Grass, den 19 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/33/EG av den 30 juni 1997 om samtrafik inom telekommunikation i syfte att säkerställa samhällsomfattande tjänster och samverkan genom tillämpning av principerna om tillhandahållande av öppna nät genom att inte anta de lagar och andra författningar som krävs för att följa artiklarna 7.5 och 9.3 i detta direktiv samt artikel 14.1 häri jämförd med artikel 12.4.
- 2) Konungariket Belgien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(1) EGT C 227, 11.8.2001.

DOMSTOLENS DOM

(första avdelningen)

av den 12 september 2002

i mål C-312/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Grekland ⁽¹⁾**(”Fördragsbrott — Direktiv 98/78/EG — Underlåtenhet att införliva inom den föreskrivna fristen”)**

(2002/C 274/24)

(Rättegångsspråk: grekiska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)

I mål C-312/01, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: C. Tufvesson och M. Patakia) mot Republiken Grekland (ombud: N. Dafniou), angående en talan om fastställelse av att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget genom att inte inom den föreskrivna fristen anta, eller till kommissionen överlämna, alla de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa Europaparlamentets och rådets direktiv nr 98/78/EG av den 27 oktober 1998 om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp (EGT L 330, s. 1), har domstolen (första avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann (referent) samt domarna M. Wathelet och A. Rosas, generaladvokat: L.A. Geelhoed, justitiesekreterare: R. Grass, den 12 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv nr 98/78/EG av den 27 oktober 1998 om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp genom att inte inom den föreskrivna fristen anta alla de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv.
- 2) Republiken Grekland skall ersätta rättegångskostnaderna.

⁽¹⁾ EGT C 275, 29.9.2001.**DOMSTOLENS DOM**

(första avdelningen)

av den 12 september 2002

i mål C-386/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Spanien ⁽¹⁾**(Fördragsbrott — Underlåtenhet att införliva direktiv 98/7/EG)**

(2002/C 274/25)

(Rättegångsspråk: spanska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)

I mål C-386/01, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: I. Martínez del Peral) mot Konungariket Spanien (ombud: S. Ortiz Vaamonde), angående en talan om fastställelse av att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG av den 16 februari 1998 om ändring av direktiv 87/102/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter (EGT L 101, s. 17), genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet eller i vart fall inte underrätta kommissionen om sådana bestämmelser, har domstolen (första avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann (referent) samt domarna M. Wathelet och A. Rosas, generaladvokat: S. Alber, justitiesekreterare: R. Grass, den 12 september 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG av den 16 februari 1998 om ändring av direktiv 87/102/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter, genom att inte inom föreskriven frist anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.
- 2) Konungariket Spanien skall ersätta rättegångskostnaderna.

⁽¹⁾ EGT C 317, 10.11.2001.

DOMSTOLENS BESLUT

(första avdelningen)

av den 8 juli 2002

i mål C-203/01 (begäran om förhandsavgörande av Supremo Tribunal Administrativo): Fazenda Pública mot Antero & C^a L^{da} ⁽¹⁾

(Artikel 104.3 i rättegångsreglerna – Uppbörd i efterhand av importtullar – Bokföring av importtullar som skall uppbäras – Beräkning av preskriptionsfristen för uppbördsförfarandet)

(2002/C 274/26)

(Rättegångsspråk: portugisiska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt)

Domstolen, första avdelningen (ordföranden Wathelet samt domarna P. Jann (referent) och A. Rosas; generaladvokat: A. Tizzano; justitiesekreterare: R. Grass), har den 8 juli 2002 meddelat beslut i mål C-203/01 angående en begäran enligt artikel 234 EG från Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiggjorda målet mellan Fazenda Pública och Antero & C.^a L.^{da} angående tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd i efterhand av import- eller exporttullar, som inte har utkrävts av gäldenären, för varor som hänförs till ett tullförfarande som medför skyldighet att betala sådana tullar (EGT L 197, s. 1). Beslutet lyder enligt följande:

Uttrycket bokföring i artikel 1.2 c och artikel 2.1 andra stycket i rådets förordning nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd i efterhand av import- eller exporttullar som inte har utkrävts av gäldenären, för varor som hänförs till ett tullförfarande som medför skyldighet att betala sådana tullar, betecknar den administrativa rättshandling varigenom de import- eller exporttullar som skall uppbäras av de behöriga myndigheterna behörigen fastställs och inte införandet av det ifrågavarande beloppet i räkenskapsregistret eller i annat likvärdigt medium. Ett sådant införande är inte en nödvändig förutsättning för inledande av uppbördsförfarandet i efterhand.

(1) EGT C 227, 11.8.2001.

Överklagande, ingivet den 30 juli 2002 av Nuno Antas de Campos, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 14 maj 2002 i mål T-194/00 ⁽¹⁾: Nuno Antas de Campos mot Europaparlamentet

(Mål C-279/02 P)

(2002/C 274/27)

Nuno Antas de Campos har den 30 juli 2002 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 14 maj 2002 i mål T-194/00: Nuno Antas de Campos mot Europaparlamentet. Klaganden företräds av C. Botelho Moniz och E. Maia Cadete, advogados.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva den överklagade domen på grund av att den, på sätt nedan anges, utgör felaktig rättstillämpning genom att förstainstansrätten har gjort en felaktig tillämpning i det konkreta fallet av principen om god förvaltningssed, bestämmelserna om motiveringsskyldighet, principen om likabehandling och icke-diskriminering och bestämmelserna om rätten till en rättvis rättegång,
- ogiltigförklara Europaparlamentets ordförandes beslut intaget i en till klaganden ställd skrivelse av den 14 juli 2000, nr 109172 med anledning av det klagomål som klaganden framställde den 2 december 1999, på den grunden att ordföranden har åsidosatt principen om god förvaltningssed, bestämmelserna om motiveringsskyldighet samt principen om likabehandling och icke-diskriminering,
- återförvisa målet till förstainstansrätten för att denna skall utreda de faktiska omständigheter som ligger till grund för talan om skadestånd, varvid skadeståndstalan skall prövas i sak,
- för det fall att förstainstansrättens dom skulle upphävas endast på den grunden att klagandens rätt till en rättvis rättegång åsidosatts, återförvisa målet till förstainstansrätten för att denna skall vidta de begärda åtgärderna för bevisupptagning,
- förplikta Europaparlamentet att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive klagandens kostnader i mål T-194/00.

Grunder och huvudargument

- Felaktig tillämpning av principen om god förvaltningssed: Tillsättningsmyndigheten kunde inte fatta beslut på grundval av ett kriterium som den själv, i samma administrativa förfarande, hade ansett sakna relevans.
- Felaktig rättstillämpning vad gäller bedömningen av de krav som motiveringsskyldigheten innebär: Det ifrågasatta beslutet innehåller inte några förklaringar till varför tillsättningsmyndigheten ändrade uppfattning. Byte av innehavaren av en tjänst kan inte i sig göra det tillåtet att bortse från tidigare åtgärder i ett visst förfarande, vilka vidtagits av samma myndighet.
- Felaktig tillämpning av principen om likabehandling och icke-diskriminering: De bedömningsgrunder som Europaparlamentet har använt sig av har varierat i sådan utsträckning att dess beslut, trots att de avsåg samma bestämmelser, blev motstridiga, vad gäller de erbjudanden som lämnades till cheferna för informationskontoren.
- Felaktig rättstillämpning vad gäller innehållet i rätten till en rättvis rättegång: Förstainstansrätten har avslagit klagandens begäran om bevisupptagning, både vad gäller vittnesbevisning och skriftlig bevisning, vilket står i uppenbar kontrast till det värde den satt till Europaparlamentets under förhandlingen framförda påståenden i fråga om förekomsten och relevansen av vissa handlingar, utan att dessa företetts eller ingivits. Detta berövade klaganden möjligheten att styrka sin ståndpunkt och att framgångsrikt vederlägga svarandeinstitutionens påståenden.

(¹) EGT C 285, 7.10.2000, s. 17.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Verwaltungsgericht Stuttgart av den 21 augusti 2002 i målet mellan 1. Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co. och 2. S. Spitz Kommanditgesellschaft och Land Baden-Württemberg, intervenient: Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-309/02)

(2002/C 274/28)

Verwaltungsgericht Stuttgart begär genom beslut av den 21 augusti 2002, vilket inkom till domstolens kansli den

29 augusti 2002, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan 1. Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co. och 2. S. Spitz Kommanditgesellschaft och Land Baden-Württemberg, intervenient: Förbundsrepubliken Tyskland, beträffande följande frågor:

1. Skall artikel 1.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall (EGT L 365, s. 10; svensk specialutgåva, område 15, volym 13, s. 266) tolkas så, att medlemsstaterna inte får gynna system för återanvändning av dryckesförpackningar i förhållande till återvinningsbara engångsförpackningar, genom att – för det fall det konstateras att andelen återanvändningsbara förpackningar understiger 72 procent i hela Tyskland – upphäva möjligheten att slippa uppfylla föreskrivna skyldigheter beträffande returering, avfallshantering och pant med avseende på tomma engångsförpackningar för drycker genom att delta i retur- och avfallshanteringssystem inom dryckessektorn, i vilket system andelen återanvändningsbara förpackningar understigit den år 1991 fastställda andelen?
2. Skall artikel 18 i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall (EGT L 365, s. 10; svensk specialutgåva, område 15, volym 13, s. 266) tolkas så, att medlemsstaterna inte får hindra import av drycker i återvinningsbara engångsförpackningar, genom att – för det fall det konstateras att andelen återanvändningsbara förpackningar understiger 72 procent i hela Tyskland – upphäva möjligheten att slippa uppfylla föreskrivna skyldigheter beträffande returering, avfallshantering och pant med avseende på tomma engångsförpackningar för drycker genom att delta i retur- och avfallshanteringssystem inom dryckessektorn, i vilket system andelen återanvändningsbara förpackningar understigit den år 1991 fastställda andelen?
3. Skall artikel 7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall (EGT L 365, s. 10; svensk specialutgåva, område 15, volym 13, s. 266) tolkas så, att producenter och försäljare av drycker i återvinningsbara engångsförpackningar har rätt att få delta i ett redan inrättat retur- och avfallshanteringssystem med avseende på använda dryckesförpackningar för att därigenom uppfylla den lagenliga skyldigheten att ta pant på dryckesengångsförpackningar och att ta använda dryckesförpackningar i retur?
4. Skall artikel 28 EG tolkas så, att denna bestämmelse utgör ett förbud för medlemsstaterna att anta bestämmelser, enligt vilka, för det fall det konstateras att andelen återanvändningsbara förpackningar understiger 72 procent i hela Tyskland, möjligheten att slippa uppfylla föreskrivna skyldigheter beträffande returering, avfallshantering och pant med avseende på tomma engångsförpackningar för drycker genom att delta i retur- och avfallshanteringssystem inom dryckessektorn, i vilket system andelen återanvändningsbara förpackningar understigit den år 1991 fastställda andelen, upphävs?

Överklagande, ingivet den 10 september 2002, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, femte avdelningen i utökad sammansättning, har meddelat den 11 juli 2002 i mål T-152/99: Hijos de Andrés Molina, S.A. mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-316/02 P)

(2002/C 274/29)

Hijos de Andrés Molina S.A. (HAMSA) har den 10 september 2002 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, femte avdelningen i utökad sammansättning, har meddelat den 11 juli 2002 i mål T-152/99: Hijos de Andrés Molina, S.A. mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av Luis Manuel Olivencia Brugger och José Luis Ballester García-Izquierdo, med delgivningsadress i Luxemburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- Delvis upphäva domen av den 11 juli och fastställa att:
 - a) de stöd som lämnats till Hijos de Andrés Molina, S.A. år 1994 för anpassning till det tillämpliga allmänna stödprogrammet är förenliga med gemenskapslagstiftningen,
 - b) de stöd som beviljats i december 1995 med tillämpning av planen för omstrukturering av Hijos de Andrés Molina, S.A. är förenliga med gemenskapslagstiftningen, och
 - c) övriga delar av domen av den 11 juli 2002 som inte är föremål för förevarande talan, skall kvarstå oförändrade.

Grunder och huvudargument

- a) huruvida de stöd som HAMSA erhöll år 1994, med tillämpning av ett av kommissionen tidigare beviljat allmänt stödprogram, är förenliga med gemenskapsrätten:

Förstainstansrätten har i sin dom infört en ny fråga som inte omfattas av föremålet för förfarandet och tvisten. Förstainstansrätten fann – i motsats till den uppfattning som företräddes av kommissionen och HAMSA i egenskap av parter, och som innebar att stöden år 1993 och år 1994 beviljades i enlighet med de allmänna stödprogrammen N 624/92 respektive N 428/93 – att södprogram N 428/93 och N 462/94 var tillämpliga på stöden år 1993 respektive år 1994.

HAMSA fick varken under det administrativa eller de rättsliga förfarandet möjlighet att bemöta den nya tvistefråga som förstainstansrätten infört. Därmed har rätten till försvar för Hijos de Andrés Molina, S.A. åssidosatts. Denna omständighet utgör enligt Hijos de Andrés Molina, S.A. ett rättegångsfel enligt artikel 51 i domstolens stadga, vilket skadar bolagets intressen.

I andra hand skall förstainstansrätten anses ha underlåtit att pröva de stöd som HAMSA beviljades år 1994 i enlighet med det enligt HAMSA tillämpliga stödprogrammet N 462/94.

- b) huruvida de stöd för att undsätta och omstrukturera HAMSA, som beviljades på grundval av en plan för omstrukturering, är förenliga med den gemensamma marknaden:

Kommissionen hävdade i sitt beslut av den 3 februari 1999 att den inte fick någon plan för omstrukturering av Hijos de Andrés Molina, S.A. förrän den 4 juli 1997. Efter förfrågan från förstainstansrätten några dagar före förhandlingen medgav kommissionen emellertid att den hade fått planen för omstrukturering innan stöden från de spanska myndigheterna meddelades den 1 juli 1996. Planen för omstrukturering överlämnades av en spansk tjänsteman till en av gemenskapens tjänstemän vid generaldirektoratet för jordbruk i januari 1996, utan att kommissionen beslöt att inleda ett förfarande enligt artikel 93.3 i fördraget, eller vidta några åtgärder avseende planen och de stöd som vid genomförandet av planen beviljats med tillämpning av riktlinjerna för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter. Kommissionen meddelade därefter den 29 april 1997, eller 14 månader efter underrättelsen om planen avseende omstrukturering, att ett förfarande inletts. Kommissionen ansåg därvid att någon underrättelse om nämnda stöd inte hade lämnats, medan dessa med tillämpning av Lorendoktrinen skall anses utgöra existerande stöd.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av korkein hallinto-oikeus av den 10 september 2002 i målet Petri Manninen

(Mål C-319/02)

(2002/C 274/30)

Korkein hallinto-oikeus begär genom beslut av den 10 september 2002, vilket inkom till domstolens kansli den 12 september 2002, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela

ett förhandsavgörande i målet Petri Manninen beträffande följande frågor:

1. Skall artikel 56 i EG-fördraget tolkas så, att den utgör hinder för ett sådant system med gottgörelse för bolagsskatt som tillämpas i Finland och som har beskrivits i beslutet om hänskjutande, när detta system innebär att personer som är obegränsat skattskyldiga i Finland har rätt att erhålla gottgörelse för bolagsskatt med avseende på utdelning som lämnats av ett inhemskt aktiebolag, medan utdelningar som personen erhåller från ett bolag som är registrerat i Sverige inte omfattas av denna rätt?
2. Om den första frågan besvaras jakande, är det då möjligt att tolka artikel 58 EG så, att bestämmelserna i artikel 56 EG inte begränsar Finlands rätt att tillämpa de ifrågavarande bestämmelserna i lagen om gottgörelse för bolagsskatt, om gottgörelsen för bolagsskatten endast beviljas när bolaget som lämnar utdelningen har erlagt skatt eller motsvarande kompletteringsskatt, vilket inte är fallet i fråga om utdelningar som lämnas av utländska bolag eftersom dessa inte alls beskattas?

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Regeringsrätten av den 10 september 2002 i mål: Förvaltnings AB Stenholmen mot Riksskatteverket

(Mål C-320/02)

(2002/C 274/31)

Regeringsrätten har, genom beslut av den 10 september 2002, som inkommit till domstolens kansli den 13 september 2002, vänt sig till Europeiska gemenskapernas domstol med begäran om förhandsavgörande i mål: Förvaltnings AB Stenholmen mot Riksskatteverket beträffande följande frågor:

1. Kan ett djur vara att betrakta som en begagnad vara?
Om denna fråga besvaras jakande anhålls om svar på följande fråga.
2. Är ett djur som köps från en privatperson (annan än uppfödaren) och som efter träning för viss specifik användning försäljs vidare att betrakta som en begagnad vara?

Talan mot Konungariket Spanien väckt den 16 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-324/02)

(2002/C 274/32)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 16 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Spanien. Sökanden företräds av Gregorio Valero Jordana, rättstjänsten, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 1999/30/EG av den 22 april 1999 om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften⁽¹⁾ genom att inte anta de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet eller, i varje fall, genom att inte överlämna texterna till dessa bestämmelser till kommissionen, och
- förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Medlemsstaterna skall, till följd av den bindande verkan hos artikel 249 tredje stycket EG och artikel 10 första stycket EG, vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa de direktiv som riktar sig till dem, inom den frist som fastställs för detta ändamål. Nämda frist löpte ut den 19 juli 2001 utan att Spanien hade vidtagit de nödvändiga åtgärderna.

⁽¹⁾ EGT L 163, s. 41.

Talan mot Konungariket Spanien väckt den 17 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-326/02)

(2002/C 274/33)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 17 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol

mot Konungariket Spanien. Sökanden företräds av Gregorio Valero Jordana, rättstjänsten, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 1999/13/EG av den 11 mars 1999 om begränsning av utsläpp av flyktiga organiska föreningar förorsakade av användning av organiska lösningsmedel i vissa verksamheter och anläggningar⁽¹⁾ genom att inte anta de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet eller, i varje fall, genom att inte överlämna texterna till dessa bestämmelser till kommissionen, och
- förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Medlemsstaterna skall, till följd av den bindande verkan hos artikel 249 tredje stycket EG och artikel 10 första stycket EG, vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa de direktiv som riktar sig till dem, inom den frist som fastställs för detta ändamål. Nämnda frist löpte ut den 1 april 2001 utan att Spanien hade vidtagit de nödvändiga åtgärderna.

⁽¹⁾ EGT L 85, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Rechtbank te 's Gravenhage, Sammanträde i Assen – Utlänningsavdelningen av den 16 september 2002 i målet mellan L. G. Panayotova, R. M. Kalcheva, I. M. Lis, L. Sopova, I. L. Topa, J. M. Rusiecka, och Ministern för utlänningsärenden och integration

(Mål C-327/02)

(2002/C 274/34)

Rechtbank te 's Gravenhage, Sammanträde i Assen – Utlänningsavdelningen begär genom beslut av den 16 september 2002, vilket inkom till domstolens kansli den 18 september 2002, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan L. G. Panayotova, R. M. Kalcheva, I. M. Lis, L. Sopova, I. L. Topa, J. M. Rusiecka, och Ministern för utlänningsärenden och integration beträffande följande frågor:

1. Skall det svar som domstolen har lämnat på den fjärde frågan i sin dom av den 27 november 2001 i mål C-257/99 (Barkoci och Malik) tolkas så, att det strider mot artikel 45 första stycket jämförd med artikel 59 första stycket i associeringsavtalet med Bulgarien, artikel 44 tredje stycket jämförd med artikel 58 i associeringsavtalet med Polen och artikel 45 tredje stycket jämförd med artikel 59 i associeringsavtalet med Republiken Slovakien att den behöriga myndighet som har att pröva en ansökan om uppehållstillstånd i Nederländerna, där den sökande har för avsikt att etablera sig med stöd av ett associeringsavtal, inte prövar ansökan i sak av det enda skälet att den sökande saknar provisoriskt uppehållstillstånd? Har den omständigheten att de villkor i sak som gäller för beviljande av uppehållstillstånd tydligt och uppenbarligen är uppfyllda någon inverkan på hur denna fråga skall besvaras?
2. Har den omständigheten att den som söker uppehållstillstånd vid tidpunkten för ansökan lagligen vistas i Nederländerna på en annan grund än med stöd av ett provisoriskt uppehållstillstånd, exempelvis i enlighet med den så kallade fria tidsperiod som avses i artikel 8 i Vreemdelingenwet, någon inverkan på svaret på den första frågan och i sådant fall på vilket sätt?

Talan mot Irland väckt den 19 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-330/02)

(2002/C 274/35)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 19 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Irland. Sökanden företräds av X. Lewis, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 15 i rådets direktiv 1999/13/EG⁽¹⁾ av den 11 mars 1999 om begränsning av utsläpp av flyktiga organiska föreningar förorsakade av användning av organiska lösningsmedel i vissa verksamheter och anläggningar genom att inte anta de lagar och andra författningar

som krävs för att följa detta direktiv, eller i varje fall genom att inte informera kommissionen om dessa åtgärder, samt

- förplikta Irland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt artikel 249 EG skall ett direktiv, med avseende på det resultat som skall uppnås, vara bindande för varje medlemsstat till vilket det är riktat. Härav följer att medlemsstaterna måste iaktta den tidsfrist för införlivande som anges i direktivet. Denna tidsfrist löpte ut den 1 april 2001 utan att Irland vidtagit de åtgärder som krävs för att följa det direktiv som kommissionen hänvisat till i sina yrkanden.

(¹) EGT L 85, 29.3.1999, s. 1.

Talan mot Förenade Kungariket väckt den 19 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-331/02)

(2002/C 274/36)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 19 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förenade Kungariket. Sökanden företräds av X. Lewis, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland genom att inte anta, eller i varje fall genom att inte meddela kommissionen, de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa rådets direktiv 1999/30/EG (¹) av den 22 april 1999 om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften har underlåtit att till fullo uppfylla sina skyldigheter enligt detta direktiv.
2. förplikta Förenade Kungariket att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förenade Kungariket har inte bestridit att det är skyldigt att vidta åtgärder för hela sitt territorium för att rätta sig efter direktivet.

Eftersom Förenade Kungariket inte har underrättad kommission om vilka bestämmelser som har antagits avseende Gibraltar för att följa direktivet och eftersom kommissionen saknar andra uppgifter som visar att Förenade Kungariket har antagit de nödvändiga bestämmelserna drar kommissionen slutsatsen att några sådana bestämmelser ännu inte har antagits och att Förenade Kungariket sålunda har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet.

(¹) EGT L 163, 29.6.1999, s. 41.

Talan mot Förenade kungariket väckt den 19 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-332/02)

(2002/C 274/37)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 19 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förenade kungariket. Sökanden företräds av X. Lewis, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 15 i rådets direktiv 1999/13/EG (¹) av den 11 mars 1999 om begränsning av utsläpp av flyktiga organiska föreningar förorsakade av användning av organiska lösningsmedel i vissa verksamheter och anläggningar genom att inte anta de lagar och andra författningar som krävs för att följa detta direktiv, eller i varje fall genom att inte informera kommissionen om dessa åtgärder, samt
2. förplikta Förenade kungariket att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Det är ostridigt att Förenade kungariket är skyldigt att vidta åtgärder för att införliva detta direktiv med verkan på hela dess territorium.

Eftersom Förenade kungariket inte har underrättat kommissionen om de författningar som antagits för att införliva det direktiv som gäller beträffande Gibraltar och kommissionen inte har några andra upplysningar som gör det möjligt att slå fast att Förenade kungariket har antagit de nödvändiga författningarna, tvingas kommissionen anta att Förenade kungariket ännu inte vidtagit sådana åtgärder och därmed har åsidosatt sina skyldigheter enligt detta direktiv.

(¹) EGT L 85, 29.3.1999, s. 1.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 20 september 2002 av Republiken Italien

(Mål C-333/02)

(2002/C 274/38)

Republiken Italien har den 20 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Europeiska gemenskapernas kommission och Europeiska unionens råd. Sökanden företräds av professor Umberto Leanza, i egenskap av ombud, biträdd av Giacomo Aiello, avvocato dello Stato.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- ogiltigförklara kommissionens förordning (EG) nr 1129/2002 (¹) av den 27 juni 2002 om fastställande för regleringsåret 2002/2003 av härledda interventionspriser för vitsocker (EGT av den 28 juni 2002), i den del kommissionen i förordningen har underlåtit att fastställa ett härlett interventionspris för vitsocker för alla områden i Italien och, i förekommande fall, även ogiltigförklara artikel 2.1 a i rådets förordning (EG) nr 1260/2001 (²) av den 19 juni 2001 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker, samt

- förplikta Europeiska gemenskapernas kommission och Europeiska unionens råd att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

För femte året i rad har Italien inte medtagits i den av kommissionen utfärdade förordning vari de underskottsområden för vilka "härledda" interventionspriser fastställs för socker och sockerbetor. Till följd härav blir det "ordinarie" interventionspris som fastställs i artikel 2.1 a i förordningen tillämpligt på Italien.

Det kriterium som har tillämpats för att avgöra huruvida ett område är ett underskottsområde är de uppgifter om produktion och konsumtion som framgår av de försörjningsplaner som medlemsstaterna ger in.

För Italiens del är prognosen att sockerproduktionen kommer att överstiga sockerkonsumtionen med 111 400 ton.

Kommissionen drar denna slutsats efter att ha tillämpat ett kriterium för fastställande av konsumtion som den italienska regeringen anser vara rättsstridigt och felaktigt.

Särskilt har det socker som används i produkter som är avsedda att exporteras inte medtagits i konsumtionsprognosen.

Kommissionen har således funnit att med "konsumtion" endast skall avses det vitsocker som används direkt i Italien och inte det vitsocker som (fortfarande i Italien) används för att framställa produkter med socker i vilka är avsedda att exporteras.

Det som har fastställts är således inte "behovet" av socker, om man med detta menar det socker som "konsumeras" på marknaden, utom konsumtion i strikt mening på det nationella territoriet.

Detta tillvägagångssätt förefaller inte vara korrekt, eftersom ett otillbörligt restriktivt konsumtionsbegrepp används.

(¹) EGT L 169 den 28.6.2002, s. 22.

(²) EGT L 178 den 30.6.2001, s. 1.

Talan mot Republiken Italien väckt den 20 september 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission**(Mål C-337/02)**

(2002/C 274/39)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 20 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av Antonio Aresu och Knut Simonsson, båda i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 43 EG och 48 EG, genom att bibehålla i kraft artikel 3 tredje strecksatsen i lag nr 210 av den 10 juli 1991, i vilken de villkor som rederier som har sitt sätt i en annan medlemsstat måste uppfylla för att behandlas lika som inhemska rederier fastställs vad gäller deltagande i den italienska andelen av konferensens trafik,
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

För rederier som är etablerade i andra medlemsstater och som avser använda sig av sin rätt att etablera sig i Italien och delta i konferensens trafik från denna stat, föreskrivs i artikel 3 tredje strecksatsen i den italienska lagen nr 210 av år 1991 ytterligare villkor, endast för juridiska personer, som nämnda företag måste uppfylla och som inte nödvändigtvis uppställs i ursprungsmedlemsstaten. Kommissionen anser att artikel 43 EG och artikel 48 EG därigenom åsidosätts.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Högsta domstolen av den 10 september 2002 i målet Fixtures Marketing Limited mot AB Svenska Spel**(Mål C-338/02)**

(2002/C 274/40)

Högsta domstolen har, genom beslut av den 10 september 2002, som inkommit till domstolens kansli den 23 september 2002, vänt sig till Europeiska gemenskapernas domstol med begäran om förhandsavgörande i målet Fixtures Marketing Limited mot AB Svenska Spel beträffande följande frågor:

1. Kan en databasproducent vid bedömning av om en databas är resultatet av en "väsentlig investering" enligt artikel 7.1 i Rådets direktiv 96/9/EG⁽¹⁾ av den 11 mars 1996 om rättsligt skydd för databaser (databasdirektivet), tillgodoses en investering som primärt avser skapandet av något som är fristående från databasen och som således inte endast avser "anskaffning, granskning eller presentation" av innehållet i databasen? Spelar det i sådant fall någon roll om investeringen eller delar av den ändå utgör en förutsättning för databasen?

Det kan erinras om att AB Svenska Spel i det aktuella målet har gjort gällande att Fixtures Marketing Limiteds investering primärt är relaterad till utarbetandet av spelordningarna för de engelska och skotska fotbollsserierna och inte till databaserna där uppgifterna lagras. Fixtures Marketing Limited har å sin sida hävdad att det inte går att skilja på det arbete och de kostnader som avser planläggandet av spelet och arbete och kostnader som avser utarbetandet av spelordningarna i databaserna.

2. Åtnjuter en databas skydd enligt databasdirektivet enbart för verksamheter som omfattas av databasproducentens syfte med upprättandet av databasen?

Det kan erinras om att AB Svenska Spel har gjort gällande att Fixtures Marketing Limiteds upprättande av databasen inte har syftat till att underlätta tippning och annan spelverksamhet, utan att sådan verksamhet är en biprodukt till syftet med investeringen. Fixtures Marketing Limited har å sin sida hävdad att det saknar betydelse vilket syfte en investering haft och bestrider för övrigt att möjligheten att utnyttja databasen för tippning skulle utgöra en biprodukt till det egentliga syftet med investeringen i databasen.

3. Vad menas med begreppen "kvalitativt och /eller kvantitativt sett väsentlig del av databasens innehåll" i artikel 7.1?

4. Är direktivets skydd enligt artikel 7.1 respektive artikel 7.5 mot "utdrag och/eller återanvändning" av innehållet i en databas begränsat till att avse sådan användning som innebär ett direkt utnyttjande av basen eller tar skyddet också sikte på sådant nyttjande där innehållet finns i någon annan källa (andrahandskälla) eller är allmänt tillgängligt?

Det kan erinras om att AB Svenska Spel gjort gällande att bolaget saknat kännedom om databaserna och hämtat uppgifterna till tipskupongerna från andra källor samt att vad som återges på kupongerna inte är hela eller en väsentlig del av spelordningarna. Fixtures Marketing Limited har å sin sida hävdade att det för bedömningen saknar betydelse om uppgifterna hämtats från andra källor än spelordningarna, eftersom uppgifterna härrör från dessa.

5. Hur skall begreppen "normalt bruk" respektive "oförsvarlig skada" i artikel 7.5 tolkas?

Det kan erinras om att Fixtures Marketing Limited gjort gällande att AB Svenska Spel har i kommersiellt syfte gjort återkommande och systematiska utdrag ur och återanvänt databasens innehåll så att det har stått i strid mot normalt bruk och därigenom förorsakat fotbollsligorna oförsvarlig skada. AB Svenska Spel har å sin sida hävdade att det vid bedömningen är fel att lägga samman flera tipskuponger och bestritt att användningen skulle strida mot artikel 7.5 i direktivet.

(¹) EGT L 77, 27.3.1996, s. 20.

Avskrivning av de förenade målen C-427/99 P⁽¹⁾ och C-371/00 P⁽²⁾

(2002/C 274/41)

Genom beslut av den 1 augusti 2002 har ordföranden för Europeiska gemenskapernas domstol förordnat om avskrivning av de förenade målen C-427/99 P och C-371/00 P, UK Coal plc mot Europeiska gemenskapernas kommission

(¹) EGT C 20, 22.1.2000.

(²) EGT C 355, 25.11.2000.

Avskrivning av mål C-413/00⁽¹⁾

(2002/C 274/42)

Genom beslut av den 2 juli 2002 har ordföranden för Europeiska gemenskapernas domstol förordnat om avskrivning av mål C-413/00, Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Nederländerna.

(¹) EGT C 28, 27.1.2001.

Avskrivning av mål C-303/01⁽¹⁾

(2002/C 274/43)

Genom beslut av den 31 juli 2002 har ordföranden för Europeiska gemenskapernas domstol förordnat om avskrivning av mål C-303/01 (begäran om förhandsavgörande från Areios Pagos), Alexandros Kefalas m.fl. mot Elliniko Dimosio m.fl.

(¹) EGT C 56, 31.7.2002.

Avskrivning av mål C-44/02⁽¹⁾

(2002/C 274/44)

Genom beslut av den 2 juli 2002 har ordföranden för Europeiska gemenskapernas domstol förordnat om avskrivning av mål C-44/02, Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Portugal.

(¹) EGT C 97, 20.4.2002.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 3 juli 2002 av entreprenörsgupperingen Makedoniko Metro, Michaniki A.E m.fl.

(Mål T-202/02)

(2002/C 274/45)

(Rättegångsspråk: grekiska)

Entreprenörsgupperingen Makedoniko Metro, Michaniki A.E m.fl., Tessaloniki (Grekland) har den 3 juli 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av Christos Gkonis, Athen, med hemvist i Luxemburg.

Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

- a) förklara att talan kan tas upp till sakprövning i sin helhet,
- b) förplikta kommissionen och de av dess tjänstegrenar som denna talan riktas mot enligt det inledande avsnittet rubricerat "Fastställande av Europeiska unionens tjänstegrenars ansvar," att solidariskt utge:
 - (i) till bolaget Michaniki A.E. beloppet 23 578 050 euro jämte ränta med åtta procent från den 29 november 1996 eller från den 27 augusti 1998 samt beloppen 224 654 euro och 60 miljoner euro jämte dröjsmålsränta på dessa belopp från talans väckande,
 - (ii) till herr Prodromos Emfietzoglou, ordförande i bolaget Michaniki A.E., beloppet 15 miljoner euro jämte dröjsmålsränta med åtta procent från talans väckande, som ersättning för ideell skada,
 - (iii) till bolaget Michaniki A.E. beloppet 1 025 839 598 euro jämte dröjsmålsränta med åtta procent från talans väckande, för utebliven vinst,
 - (iv) till grupperingen Makedoniko Metro, och därigenom till förmån för bolagen ABB Daimler-Benz Transportation (Deutschland) GmbH (Adtranz) med tjugo procent, och Belgian Transport and Urban Infrastructure Consult (Transurb Consult), med 0,35 procent, det totala beloppet 110 754 352 euro,

- c) förplikta Europeiska kommissionen att sända en skrivelse till samtliga sina tjänstegrenar för att återupprätta bolaget Michanikis A.E:s och dess ordförande Prodromos Emfietzoglous goda namn och rykte och förplikta kommissionen att till domstolen inge och till sökandena sända protokollen från sammanträdena av den 17 april 1998 och av den 27 augusti 1998 med de beslut som fattats vid dessa sammanträden samt alla skrivelser av herr Mogg, herr Monti och ordföranden Prodi i original,
- d) förplikta Europeiska kommissionen och dess tjänstegrenar att ersätta samtliga rättegångskostnader, och
- e) höra följande personer som vittnen:
 - (i) Europeiska ombudsmannen Jacob Söderman,
 - (ii) dennes medarbetare I. Harden och O. Verheecke,
 - (iii) ordföranden för bolaget Michaniki A.E. herr Prodromos Emfietzoglou samt
 - (iv) alla personer som det framstår som nödvändigt att höra efter det att kommissionen har tillhandahållit de begärda dokumenten.

Grunder och huvudargument

Sökandena gör gällande att kommissionens beslut att avskrika deras klagomål, som gällde att de grekiska myndigheterna agerat rättsstridigt genom att inte tilldela dem uppdraget att anlägga Tessalonikis tunnelbana, är rättsstridiga.

Sökandena hävdar att dessa beslut är orsaken till den skada de lidit och att de strider mot gemenskapsbestämmelserna om offentlig upphandling. Enligt sökandena strider de dessutom mot principen om lika konkurrensmöjligheter, principen om icke-diskriminering, principen om likabehandling, proportionalitetsprincipen, motiveringsskyldigheten och principen om god förvaltning. Enligt sökandena har kommissionen genom dessa beslut kränkt rätten att bli hörd och att få biträde och har gjort sig skyldig till maktmissbruk.

Talan mot Europeiska gemenskapernas domstol väckt den 27 augusti 2002 av "H"

(Mål T-255/02)

(2002/C 274/46)

(Rättegångsspråk: franska)

"H" har den 27 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas domstol. Sökanden företräds av advokaten Juan Ramón Iturriagoitia Bassas.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens beslut av den 14 maj 2002,
- förplikta svaranden att ersätta sökanden med 350 000 euro för de skador han har lidit och kommer att lida, med förbehåll för ändringar, jämte dröjsmålsränta på 10 procent per år från den 4 oktober 1999 tills dess att full betalning sker,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden, som är tjänsteman vid domstolen, väcker talan mot domstolen beslut att ej ersätta den ideella skada sökanden påstår sig ha lidit till följd av sin yrkessjukdom, vilken redan erkänts genom tillsättningsmyndighetens beslut av den 31 maj 2001, fattat i enlighet med artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, och för vilken en ersättning uppgående till 35 192,16 euro har beviljats.

Sökanden uppger, inom ramen för förevarande talan och i enlighet med artikel 288 (f.d. artikel 215) i fördraget, de besvär av ideell natur han lider av sedan dess att han utsatts för asbest i sin institutions lokaler. Dessa besvär yttrar sig i synnerhet i form av kroppsliga och psykiska störningar i kontakterna med omgivningen och i hans sociala och familjerelationer. Svaranden har, i sitt beslut av den 14 maj 2002 att avslå sökandens begäran om ersättning för de ifrågavarande skadorna, bortsett från att yrkessjukdomen även har ett flertal icke-medicinska efterverkningar på sökandens livsföring, och har därigenom begränsat sig till att behandla endast en del av sökandens sjukdomstillstånd.

Till stöd för sina anspråk gör sökanden gällande att principerna om god förvaltningssed och omsorg har åsidosatts, att det förekommit maktmissbruk i detta fall och att och att det föreligger brott mot Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Talan mot Europeiska gemenskapernas domstol väckt den 27 augusti 2002 av "I"

(Mål T-256/02)

(2002/C 274/47)

(Rättegångsspråk: franska)

"I" har den 27 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas domstol. Sökanden företräds av advokaten Juan Ramón Iturriagoitia Bassas.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens beslut av den 14 maj 2002, delgivet den 27 maj 2002, inom ramen för begäran om ersättning för ideell och all annan skada som sökanden lidit till följd av sjukdom,
- förplikta svaranden att ersätta sökanden med 350 000 euro för de skador han har lidit och kommer att lida, med förbehåll för ändringar, jämte dröjsmålsränta på 10 procent per år från den 4 oktober 1999 tills dess att full betalning sker,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden, som är tjänsteman vid domstolen, väcker talan mot domstolens beslut att ej ersätta den ideella skada sökanden påstår sig ha lidit till följd av sin yrkessjukdom, vilken redan erkänts i enlighet med artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, och för vilken ersättning beviljats.

De grunder som anförts till stöd för förevarande talan är näraliggande dem som anförts i mål T-255/02, "H" mot domstolen.

Talan mot Europeiska gemenskapernas domstol väckt den 27 augusti 2002 av "K"**(Mål T-257/02)**

(2002/C 274/48)

(Rättegångsspråk: franska)

"K" har den 27 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas domstol. Sökanden företräds av advokaten Juan Ramón Inturriagoitia Bassas.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens beslut av den 14 maj 2002, delgivet den 27 maj 2002, inom ramen för begäran om ersättning för ideell och all annan skada som sökanden lidit till följd av sjukdom,
- förplikta svaranden att ersätta sökanden med 350 000 euro för de skador hon har lidit och kommer att lida, med förbehåll för ändringar, jämte dröjsmålsränta på 10 procent per år från den 4 oktober 1999 tills dess att full betalning sker,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden, som är tjänsteman vid domstolen, väcker talan mot domstolens beslut att ej ersätta den ideella skada sökanden påstår sig ha lidit till följd av sin yrkessjukdom, vilken redan erkänts i enlighet med artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, och för vilken ersättning beviljats.

De grunder som anförts till stöd för förevarande talan är närliggande dem som anförts i mål T-255/02, "H" mot domstolen.

Talan mot Europaparlamentet väckt den 10 september 2002 av Hendrikus Boukes**(Mål T-258/02)**

(2002/C 274/49)

(Rättegångsspråk: franska)

Hendrikus Boukes, Waldbredimus, (Luxemburg) har den 10 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europaparlamentet. Sökanden företräds av advokaten Eric Boigelot med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut av den 4 januari 2002 av Europaparlamentets generalsekreterare, Julian Priestley, om avslag på sökandens begäran av den 4 oktober 2001 att tillsättningsmyndigheten skall erkänna hans äktenskap,
- ogiltigförklara det tysta avslaget på sökandens klagomål som anförts i enlighet med artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna den 27 februari 2002 och som diariefördes den 1 mars 2002 och på vilket Europaparlamentet ännu inte svarat,
- i varje fall förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden i detta mål ifrågasätter tillsättningsmyndighetens vägran att beakta sökandens partnerskap, vilket enligt nederländsk rätt jämföras med äktenskap och vilket juridiskt fastställer och erkänner att han lever tillsammans med sin partner i en stabil relation, och att jämföra detta med begreppet äktenskap i tjänsteföreskrifterna.

Till stöd för sina yrkanden gör sökanden gällande följande

- Åsidosättande av artiklarna F.1, 2 och 3.2 i fördraget om Europeiska unionen.
- Åsidosättande av artiklarna 1a första stycket och 27 andra stycket i tjänsteföreskrifterna och bestämmelserna häri beträffande lön, ersättning av kostnader, tillägg och pensionsrättigheter.
- Åsidosättande av artiklarna 7, 9 och 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

- Åsidosättande av artiklarna 8, 12 och 14 i konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.
- Åsidosättande av allmänna rättsprinciper som till exempel icke-diskrimineringsprincipen, principen om likabehandling, principen om lika lön för män och kvinnor, principen om respekt för privat- och familjelivet, principen om enhetlighet vad gäller gemenskapens medborgares civilstånd samt principen om god förvaltningssed och principen om skydd för berättigade förväntningar.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 30 augusti 2002 av Raiffeisen Zentralbank Österreich Aktiengesellschaft

(Mål T-259/02)

(2002/C 274/50)

(Rättegångsspråk: tyska)

Raiffeisen Zentralbank Österreich Aktiengesellschaft, Wien, har den 30 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten S. Völcker.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 11 juni 2002 (K(2002) 2091 slutlig) i den utsträckning det avser sökanden,
- i andra hand nedsätta de böter, uppgående till 30 380 000 euro, som i svarandens beslut ålagts sökanden,
- föplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Svarandens förfarande var riktat mot regelbundna möten mellan banker i Österrike ("Bankenrunden"). Kommissionen fann i det omtvistade beslutet att sökanden – tillsammans med sju andra österrikiska bankföretag – hade överträtt artikel 81 EG genom att delta i avtal och samordnade förfaranden rörande priser, avgifter och marknadsföringsåtgärder, avsedda att begränsa konkurrensen på den österrikiska bankmarknaden från den 1 januari 1995 till den 24 juni 1998. Kommissionen bötfällde de berörda bankerna.

Sökanden gör i första hand gällande att svaranden felaktigt antagit att de i fallet berörda förfarandena kunnat påverka handeln mellan stater. De österrikiska bankernas förfaranden var utslutande begränsade till Österrike. De kunde ej heller, på grund av de åsyftade tjänsternas natur, åstadkomma en uppdelning av den österrikiska marknaden. Därför föreligger inte någon överträdelse av artikel 81 EG. Dessutom saknas grund för kommissionens krav på att överträdelsen måste upphöra. Kommissionen har själv funnit att sökanden upphört med förfarandena den 24 juni 1998.

Sökanden invänder dessutom mot att överträdelsen klassificerats som "mycket allvarlig" enligt riktlinjerna för beräkning av böter. Kommissionen har, då den bedömt överträdelsens svårighetsgrad, i synnerhet bortsett från det faktum att Bankenrunden inte etablerades av bankerna i uttryckligt syfte att störa konkurrensen, utan tvärtom pågick i över 50 år i enlighet med österrikisk lag, och vid slutet i samarbete med statliga myndigheter.

Sökanden invänder vidare mot beräkningen av de ålagda böterna. Kommissionen har bortsett från sambanden inom den lantbrukskooperativa sektorn och har, i strid med fast rättspraxis, hänfört till marknadsandelar till sökanden från företag i vilka sökanden inte haft ägarandel och vilkas marknadsbeteende sökanden inte kunnat avgöra. Dessutom har kommissionen underkänt samtliga framlagda förmildrande omständigheter, utan att ha prövat dem tillräckligt. Slutligen har kommissionen felaktigt tillämpat meddelandet om förmånlig behandling ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Kommissionens meddelande om befrielse från eller nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 207, 18.7.1996, s. 4).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 2 september 2002 av Bank Austria Creditanstalt AG

(Mål T-260/02)

(2002/C 274/51)

(Rättegångsspråk: tyska)

Bank Austria Creditanstalt AG, Wien, har den 2 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna C. Zschocke och J. Beninca.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 11 juni 2002 (COMP/36.571 – Österrikiska banker) i den utsträckning det avser sökanden,
- i andra hand nedsätta de böter, uppgående till 30 380 000 euro, som i svarandens beslut ålagts sökanden,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Svarandens förfarande var riktat mot regelbundna möten mellan banker i Österrike ("Bankenrunden"). Kommissionen fastslår i det omtvistade beslutet att sökanden – tillsammans med sju andra österrikiska bankföretag – hade överträtt artikel 81 EG genom att delta i avtal och samordnade förfaranden rörande priser, avgifter och marknadsföringsåtgärder, ägnade att begränsa konkurrensen på den österrikiska bankmarknaden från den 1 januari 1995 till den 24 juni 1998. Kommissionen bötfällde de berörda bankerna.

Sökanden gör i första hand gällande att artikel 81 EG inte är tillämplig då bankernas möten, som sökanden erkänner, genom sin regionala och lokala inriktning inte kunnat påverka handeln mellan medlemsstater.

Sökanden gör vidare gällande att svaranden vid grundbeloppets fastställande förutsatt att dessa möten haft skadliga ekonomiska verkningar, trots att sökanden, tillsammans med övriga berörda banker, genom en ekonoms expertrapport visat att sådana verkningar inte förelåg. Dessutom har svaranden felaktigt utnyttjat sitt utrymme för skönsmässig bedömning vid fastställandet av grundbeloppet då ingen hänsyn togs till den övergångssituation som i juridiskt avseende rådde i Österrike efter anslutningen till avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, den enligt lag förmånliga ställning som *Bankenrunden* tillerkänts i österrikisk konkurrenslag, statliga myndigheters medverkan eller det faktum att *Bankenrunden* var allmänt kända.

Vidare har sökanden samarbetat med svaranden vid fastställandet av omständigheterna. Svaranden beviljade ingen nedsättning för detta vittomspännande samarbete och utnyttjade därför sitt utrymme för skönsmässig bedömning felaktigt, och till sökandens nackdel, vid tillämpningen av meddelandet om förmånlig behandling.

Slutligen framlägger sökanden att kommissionen har kränkt sökandens väsentliga processuella rättigheter och att den olagligt utlämnat meddelandet om invändningar till FPÖ (österrikiska frihetspartiet).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 30 augusti 2002 av Bank für Arbeit und Wirtschaft Aktiengesellschaft

(Mål T-261/02)

(2002/C 274/52)

(Rättegångsspråk: tyska)

Bank für Arbeit und Wirtschaft Aktiengesellschaft, Wien, har den 30 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna H.-J. Niemeyer och M. von Hinden, med delgivningsadress i Luxembourg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara artiklarna 1 och 2 i kommissionens beslut av den 11 juni 2002 i ärende COMP/36.571 – Österrikiska banker, i den utsträckning det i dessa fastställs att sökanden har överträtt artikel 81 EG och att överträdelsen måste upphöra,
- ogiltigförklara artikel 3 i beslutet i den utsträckning som sökanden i denna ålägges böter uppgående till 7 590 000 euro,
- i andra hand nedsätta de böter som ålagts sökanden i artikel 3 i beslutet till ett skäligt belopp,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Svarandens förfarande var riktat mot regelbundna möten mellan banker i Österrike ("Bankenrunden"). Kommissionen fastslår i det omtvistade beslutet att sökanden – tillsammans med sju andra österrikiska bankföretag – hade överträtt artikel 81 EG genom att delta i avtal och samordnade förfaranden rörande priser, avgifter och marknadsföringsåtgärder, ägnade att begränsa konkurrensen på den österrikiska bankmarknaden från den 1 januari 1995 till den 24 juni 1998. Kommissionen bötfällde de berörda bankerna.

Sökanden gör gällande att beslutet måste upphävas, om inte annat så för att det innebär ett åsidosättande av motiverings-skyldigheten i artikel 253 EG. Vidare har svaranden överträtt artikel 81 EG genom att göra en juridisk felbedömning av de utredda mötenas art. Vid en objektiv bedömning av omständigheterna skulle svaranden ha funnit att det huvudsakligen förelåg oenighet mellan de berörda bankerna. Den felaktiga bedömningen av omständigheterna påverkar det bestridda beslutet i dess helhet och måste därför leda till att det helt upphävs. Beslutet innebär ett överträdande av artikel 81 EG även genom att de utredda mötena inte kunnat påverka handeln mellan medlemsstater.

Sökanden gör vidare gällande att artikel 3 i det omtvistade beslutet måste ogiltigförklaras då inget ansvarsgrundande fel begåtts, vilket är ett villkor enligt artikel 15.2 i förordning nr 17. På grund av mötenas helt nationella art och den omständighet att de förekommit i ett specifikt österrikiskt sammanhang – med österrikiska statliga myndigheters medverkan – har det inte varit möjligt för sökanden att upptäcka deras olagliga innehåll och deras påstådda förmåga att påverka handel mellan medlemsstater.

Vidare har svaranden, i strid med artikel 15.2 i förordning nr 17, kränkt grundläggade principer för beräkning av böter, och i synnerhet på flera sätt felaktigt tillämpat sina egna riktlinjer för hur böter skall fastställas. För det första är det fel att anta att det är fråga om en ”mycket allvarlig överträdelse”, och svaranden försummade att ta hänsyn till ett flertal förmildrande omständigheter. Slutligen måste bötesbeloppet nedsättas betydligt av det vidare skälet att svaranden, genom att felaktigt tillämpa meddelandet om förmånlig behandling i kartellärenden, inte tagit någon som helst hänsyn till sökandens långtgående medverkan.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 30 augusti 2002 av Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG

(Mål T-262/02)

(2002/C 274/53)

(Rättegångsspråk: tyska)

Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG, Wien, har den 30 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten H. Wollmann.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 11 juni 2002 i ett förfarande enligt artikel 81 EG (ärende COMP/36.571/D-1 – Österrikiska banker),
- i andra hand ogiltigförklara artiklarna 3 och 4 i nämnda beslut i den utsträckning dessa avser sökanden,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Svarandens förfarande var riktat mot regelbundna möten mellan banker i Österrike (”Bankenrunden”). Kommissionen fastslår i det omtvistade beslutet att sökanden – tillsammans med sju andra österrikiska bankföretag – hade överträtt artikel 81 EG genom att delta i avtal och samordnade förfaranden rörande priser, avgifter och marknadsföringsåtgärder, ägnade att begränsa konkurrensen på den österrikiska bankmarknaden från den 1 januari 1995 till den 24 juni 1998. Kommissionen bötfällde de berörda bankerna.

Sökanden gör gällande att mötena mellan de österrikiska bankerna inte märkbart kunnat påverka handeln mellan stater. Kommissionen har tillämpat artikel 81.1 EG felaktigt i det ifrågasatta beslutet. Förfarandena i fråga var begränsade till den Republiken Österrikes territorium. Kommissionen företedde inte några avgörande bevis för hur förfarandena trots detta märkbart skulle ha kunnat påverka handel mellan stater. I synnerhet visades det inte att de ledde till uppdelning av marknaden.

Sökanden gör vidare gällande att kommissionen inte visat att sökanden handlat uppsåtligt eller av oaktsamhet. Kommissionen har tillämpat artikel 15.2 i förordning nr 17 felaktigt. Den ålade böter trots avsaknad av bevis för att sökandens personal skulle ha agerat med uppsåt eller av oaktsamhet. Kommissionen underlåter att beakta det faktum att skuldfrågan inte har samband med kännedom om kartellförbudet utan främst med kännedom om de omständigheter som gör förbudet tillämpligt i det enskilda fallet. Vidare prövar kommissionen endast skuldfrågan i förhållande till kravet på att konkurrensen begränsas och frågar sig inte huruvida sökandens personal hade möjlighet att inse de påstådda effekterna mellan medlemsstater. Detta var inte fallet.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 30 augusti 2002 av Österreichische Postsparkasse Atiengesellschaft

(Mål T-263/02)

(2002/C 274/54)

(Rättegångsspråk: tyska)

Österreichische Postsparkasse Atiengesellschaft, Wien, har den 30 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna H.-J. Niemeyer och M. von Hinden, med delgivningsadress i Luxembourg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara artiklarna 1 och 2 i svarandens beslut av den 11 juni 2002 i ärende COMP/36.571/D-1 – Österrikiska banker, i den utsträckning det i dessa fastställs att sökanden har överträtt artikel 81 EG och att överträdelsen måste upphöra,
- ogiltigförklara artikel 3 i beslutet i den utsträckning som sökanden i denna ålägges böter uppgående till 7 590 000 euro,
- i andra hand nedsätta de böter som ålagts sökanden i artikel 3 av beslutet till ett skäligt belopp,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten sammanfaller med dem som framställdes i mål T-261/02 Bank für Arbeit und Wirtschaft AG mot kommissionen.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 2 september 2002 av Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG

(Mål T-264/02)

(2002/C 274/55)

(Rättegångsspråk: tyska)

Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG, Wien, har den 2 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas

förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna W. Kirchhoff, F. Montag och G. Bauer.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut K(2002)2091 slutlig av den 11 juni 2002 i ärende COMP/36.571/D-1 – Österrikiska banker, i den utsträckning det avser sökanden,
- i andra hand upphäva de böter som ålagts sökanden,
- i tredje hand nedsätta de böter som ålagts sökanden i svarandens beslut till ett skäligt belopp,
- under alla omständigheter förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Svarandens förfarande var riktat mot regelbundna möten mellan banker i Österrike ("Bankenrunden"). Kommissionen fastslår i det omtvistade beslutet att sökanden – tillsammans med sju andra österrikiska bankföretag – hade överträtt artikel 81 EG genom att delta i avtal och samordnade förfaranden rörande priser, avgifter och marknadsföringsåtgärder, ägnade att begränsa konkurrensen på den österrikiska bankmarknaden från den 1 januari 1995 till den 24 juni 1998. Kommissionen bötfällde de berörda bankerna.

Sökanden gör gällande att beslutet har ett flertal brister. Först och främst medför det en kränkning i flera avseenden av principen om rätten till försvar. Sökanden gavs före beslutets fattande inte möjlighet att yttra sig angående påståendet att samtliga oberoende sparbanker var att hänföra till den, i dess egenskap av ledande institution. Beslutets motivering är inte heller tillfredsställande. I synnerhet skälen för att hänföra sparbankerna till sökanden och skälen för beräkningen av sökandens marknadsandel, på grundval av vilken bötesbeloppet fastställdes, uppfyller inte motiveringskravet enligt rättspraxis.

Sökanden gör vidare gällande att beslutet innebär ett åsidosättande av principen om god förvaltning. Det olagliga hänförandet av samtliga oberoende sparbankers handlande till sökanden/GiroCredit i dess egenskap av ledande institution i sparbankssektorn innebär ett särskilt allvarligt åsidosättande. De juridiska förutsättningarna för ett sådant hänförande föreligger uppenbarligen inte.

Sökanden gör dessutom gällande att överträdelsen i föreliggande fall inte märkbart påverkat handel mellan medlemsstater. Flera av Bankenrunden saknade internationell anknytning. Andra kunde inte under några omständigheter haft märkbar inverkan på handel mellan medlemsstater. Även om överträdelsen skulle ha inneburit att handel mellan stater påverkats märkbart, har ändå inget ansvarsgrundande fel begåtts av sökanden. I enlighet med artikel 15.2 i förordning nr 17 var det därför inte möjligt att bötfälla sökanden.

Vidare gjorde svaranden två beräkningsfel med allvarliga konsekvenser, vid bestämmandet av svarandens bot. Dessutom gjordes en felaktig bedömning i beslutet av överträdelsens svårighetsgrad och förekomsten av förmildrande omständigheter och ingen hänsyn togs till sökandens långtgående medverkan. Slutligen åsidosätter beslutet förbudet mot retroaktiv tillämpning i artikel 7 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna, genom att bötesbeloppet beräknats på grundval av rambestämmelser för böter, vilka, på grund av två ändringar av svarandens beslutspraxis, inte införts förrän överträdelsen upphört.

Talan mot Europeiska centralbanken väckt den 3 september 2002 av Jan Pflugradt

(Mål T-265/02)

(2002/C 274/56)

(Rättegångsspråk: tyska)

Jan Pflugradt, Frankfurt am Main (Tyskland), har den 3 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska centralbanken. Sökanden företräds av N. Pflüger, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara den varning som följer av skrivelsen av den 28 februari 2002, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Omständigheterna i målet är desamma som i mål T-83/02 (Pflugradt mot EZB) ⁽¹⁾, och grunderna och huvudargumenten motsvarar de som åberopades i det målet.

⁽¹⁾ EGT C 118 av den 18 maj 2002, s. 30.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 4 september 2002 av Deutsche Post AG

(Mål T-266/02)

(2002/C 274/57)

(Rättegångsspråk: tyska)

Deutsche Post AG, Bonn (Tyskland), har den 4 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av J. Sedemund och Th. Lübbig, Rechtsanwältte, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 19 juni 2002 om det statliga stödet C 61/99 (f.d. NN 153/96),
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Det ifrågasatta beslutet rör underskott inom området för pakettjänster till företagskunder. De statliga medel som har tillskjutits för att kompensera detta underskott utgör en otillåten korssubventionering enligt reglerna om statligt stöd. Kommissionen har i beslutet fastställt att det statliga stöd på 572 miljoner euro som Tyskland har beviljat till förmån för sökanden är oförenligt med den gemensamma marknaden. Kommissionen har vidare fastställt att det utgör en fördel i den mening som avses i artikel 87.1 i EG-fördraget om den statliga kompensationen för merkostnader på grund av en rabattpolitik leder till att de kostnader som i normala fall är förknippade med tillhandahållande av konkurrensutsatta pakettjänster från dörr till dörr minskar.

Sökanden har väckt talan mot detta beslut och har gjort gällande att samma underskott redan var föremål kommissionens beslut av den 20 mars 2001 ⁽¹⁾ och att det i dessa båda beslut har dragits helt olika slutsatser om hur länge underskottet varade, hur stort detta var och hur det finansierades. Sökanden har gjort gällande att det underskott som har fastställts i det ifrågasatta beslutet har beräknats felaktigt.

Sökanden har vidare gjort gällande att kommissionen – utan bevis och uppenbart oriktigt – har påstått att det kritiserade underskottet orsakades av en aggressiv rabattpolitik och inte av sökandens skyldighet att tillhandahålla allmännyttiga tjänster. Dessutom har kommissionen överskridit sin behörighet på området för tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, eftersom den enligt rättspraxis inte är behörig att besluta om kostnadsnivån för dessa tjänster eller om posttjänstleverantörens effektivitet.

Sökanden har gjort gällande att kommissionen har gjort en oriktig tillämpning av artikel 87 och att den har agerat i strid med rättspraxis när det gäller frågan huruvida det föreligger ett statligt stöd till företag som tillhandahåller tjänster av allmänt ekonomiskt intresse. Kommissionen har inte styrkt att beslutet att korssubventionera pakettjänster till företagskunder kan "hänföras" till de statliga tyska myndigheterna. Vidare har kommissionen bortsett från att företagsinterna förlustkompensationer inte kan utgöra stöd, utan endast omfattas av artikel 82 EG. Kommissionen har härutöver bortsett från att det var ett ekonomiskt förnuftigt beslut att finansiera den tidigare kostnadstäckningen.

Slutligen har sökanden gjort gällande att kommissionen har åsidosatt den kontradiktoriska principen.

(¹) Kommissionens beslut 2001/354/EG av den 20 mars 2001 i ett förfarande enligt artikel 82 i EG-fördraget (COMP/35.141 – Deutsche Post AG) (EGT L 125, s. 27).

Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) väckt den 28 augusti 2002 av MLP Finanzdienstleistungen AG

(Mål T-270/02)

(2002/C 274/58)

(Rättegångsspråk: tyska)

MLP Finanzdienstleistungen AG, Heidelberg (Tyskland), har den 28 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller). Sökanden företräds av Rechtsanwalt W. Göpfert, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara svarandens tredje överklagandenämnds beslut av den 26 juni 2002 i överklagandeärende R 206/2002-3, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Anmält gemenskaps- Ordmärket "bestpartner" – anmälan nr 2268134

Varor eller tjänster: Tjänster i klasserna 36, 38 och 42 (bland annat försäkringsverksamhet, internet-tjänster och databehandling för utomstående)

Beslut som överklagats till överklagandenämnden: Granskarens avslag på ansökan om registrering

Överklagandenämndens beslut: Avslag på överklagandet

- Grunder:
- Det föreligger inte några hinder för registrering enligt artikel 7.1 b och c i förordning (EG) nr 40/94 (¹),
 - Det föreligger inte något frihållningsbehov.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsmärken (EGT L 11, s. 1).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 2 september 2002 av Österreichische Volksbanken-Aktiengesellschaft och Niederösterreichische Landesbank-Hypothekenbank AG

(Mål T-271/02)

(2002/C 274/59)

(Rättegångsspråk: tyska)

Österreichische Volksbanken-Aktiengesellschaft och Niederösterreichische Landesbank-Hypothekenbank AG, Wien och St. Pölten (Österrike), har den 2 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av advokaterna A. Ablasser, R. Roniger och R. Bierwagen.

Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara artikel 1 i kommissionens beslut K(2002) 2091 slutlig av den 11 juni 2002 i ärende COMP/36.571/D-1 – Österrikiska banker, i den utsträckning den avser sökandena,
- ogiltigförklara första meningen i artikel 2 i beslutet, i den utsträckning den avser sökandena,
- ogiltigförklara artikel 3 i beslutet i den utsträckning den avser sökandena, eller, i andra hand, nedsätta de böter som ålagts sökandena i artikel 3,
- i andra hand i förhållande till det första yrkandet, ogiltigförklara beslutet att godta FPÖ (österrikiska frihetspartiet) som klagande och utlämnandet av meddelandet om invändningar,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Svarandens förfarande var riktat mot regelbundna möten mellan banker i Österrike ("Bankenrunden"). Kommissionen fastslår i det omtvistade beslutet att sökandena – tillsammans med sju andra österrikiska bankföretag – hade överträtt artikel 81 EG genom att delta i avtal och samordnade förfaranden rörande priser, avgifter och marknadsföringsåtgärder, ägnade att begränsa konkurrensen på den österrikiska bankmarknaden från den 1 januari 1995 till den 24 juni 1998. Kommissionen bötfällde de berörda bankerna.

Sökandena gör gällande att det omtvistade beslutet är olagligt främst på grund av att fastställandet av omständigheterna är delvis felaktigt, delvis ofullständigt och därför ogiltigt. Genom beslutet åsidosätts därmed väsentliga formföreskrifter, i den mening som avses i andra stycket i artikel 230 EG. Dessutom uppvisar beslutet ett flertal felaktigheter i resonemangen och innehåller motsägelser. Detta gäller urvalet av de personer till vilka beslutet riktades, i dess helhet, samt frågan om varför sökandena valdes ut på grundval av institutionernas storlek.

Sökandena gör vidare gällande att beslutet åsidosätter principen om likabehandling, genom att de utsatts för diskriminering vid fastställandet av vilka som beslutet skulle riktas till. De hade deltagit i mötena i betydligt mindre omfattning än andra banker, om de alls deltagit, och de kan inte heller mäta sig med andra banker storleksmässigt. Kommissionen har även åsidosatt principen om iakttagande av handläggningsregler samt sökandenas rätt till försvar.

Dessutom är villkoret enligt artikel 81.1 EG, att handel mellan stater skall påverkas, ej uppfyllt. Förfarandena på den österrikiska bankmarknaden kunde inte påverka handel mellan stater, och inget fel kan läggas sökandena till last, vad gäller detta villkor, då de kunnat förutsätta, särskilt på grund av den då gällande rätten i Österrike och statliga myndigheters medverkan, att deras handlande var lagligt även i enlighet med europeisk konkurrenslag. Vid fastställandet av överträdelsens svårighetsgrad, har i beslutet inte tagits hänsyn till den omständigheten att inga bindande avtal, såsom en priskartell, ingåtts, och inte en enda förmildrande omständighet har beaktats.

Sökandena gör gällande att ytterligare ett formfel begåtts genom kommissionens beslut och åtgärder då den godtagit FPÖ (österrikiska frihetspartiet) som klagande och utlämnat meddelandet om invändningar till detta.

Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) väckt den 6 september 2002 av Krüger GmbH & Co. KG

(Mål T-273/02)

(2002/C 274/60)

(Rättegångsspråk: tyska (enligt artikel 131.2 i rättegångsreglerna det språk på vilket talan är utformad))

Krüger GmbH & Co. KG, Bergisch Gladbach (Tyskland), har den 6 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller). Sökanden företräds av advokaten S. v. Petersdorff-Campen. Calpis Co. Ltd, Tokyo (Japan), var även part i förfarandet inför överklagandenämnden.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara första överklagandenämndens beslut R 484/2000-1 av den 25 juni 2002, och
- förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökande av gemenskapsvarumärke: Calpis Co., Ltd (tidigare The Calpis Food Industry Co., Ltd)

Gemenskapsvarumärke: Ordmärket "CALPICO", ansökan nr 225169, för varor tillhörande klasserna 29, 30 och 32

Innehavare av ett varumärke eller kännetecken som åberopas i invändningsförfarandet: Sökanden

Varumärke eller kännetecken som åberopas i invändningsförfarandet: Det tyska ordmärket "CALYPSO" för varor tillhörande klass 32

Invändningsenhetens beslut: Avslag på invändningen

Överklagandenämndens beslut: Avslag på sökandens överklagande

Grunder: — Förväxlingsrisk mellan varumärkena i den mening som avses i artikel 8.1 b i förordning (EG) nr 40/94⁽¹⁾,
— Åsidosättande av rätten att yttra sig.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3).

Talan mot Europeiska unionens råd väckt den 9 september 2002 av Athanacia-Nancy Pascall

(Mål T-277/02)

(2002/C 274/61)

(Rättegångsspråk: franska)

Athanacia-Nancy Pascall, Bryssel, har den 9 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska unionens råd. Sökanden företräds av advokaterna Albert Coolen, Jean-Noël Louis och Etienne Marchal med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslutet som fattades i samband med det allmänna uttagningsprovet CONSEIL/A/393 i vilket sökanden för sitt muntliga prov tilldelades ett betyg som var lägre än minimikravet och därmed inte blev upptagen på reservlistan,
- förplikta motparten att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan gör sökanden gällande att motiveringskyldigheten har åsidosatts. Enligt sökanden skulle motparten ha meddelat de betyg som hon tilldelats i de olika delar som uttagningskommittén skall ta hänsyn till.

Sökanden gör vidare gällande att den rättsliga grund som meddelandet om det allmänna uttagningsprovet CONSEIL/A/393 utgör har åsidosatts och att likabehandlingsprincipen har åsidosatts. Enligt sökanden skall uttagningskommittén bedöma kunskaper, yrkeserfarenhet och allmänna kvalifikationer vid ett möte som skall hållas på grekiska. Detta möte hölls på andra språk.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 16 september 2002 av Degussa AG

(Mål T-279/02)

(2002/C 274/62)

(Rättegångsspråk: tyska)

Degussa AG, Düsseldorf (Tyskland), har den 16 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Rechtsanwalt R. Bechtold, Rechtsanwalt M. Karl och Rechtsanwalt W. Berg, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 2 juli 2002 (ärende C.373519 – metionin), i den del sökanden berörs av beslutet,

- i andra hand, sänka det bötesbelopp som har ådömts genom artikel 3 i beslutet, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden vänder sig mot kommissionens beslut, genom vilket sökanden har ådömts att betala böter till ett belopp om 118 125 000 EUR på grund av ett åsidosättande av artikel 81.1 EG. Kommissionen har anklagat sökanden och andra berörda företag – olika tillverkare av metionin – för att ha deltagit i en fortgående överenskommelse och/eller i ett samordnat förfarande. Enligt vad kommissionen har funnit har sökanden deltagit häri från februari 1986 till februari 1999.

Sökanden gör gällande att kommissionen på ett felaktigt sätt har bedömt varaktigheten av överträdelsen då den fastställde bötesbeloppet. Kommissionen har antagit att överträdelsen varade från 1986 till 1999. Den har därvid inte beaktat att överenskommelserna upphörde 1988 och att ett nytt beslut om att träffa överenskommelser fattades först 1992. Kommissionen har inte bevisat att överträdelsen har pågått utan avbrott, såsom den har påstått. Vidare har kommissionen begått flera misstag då den fastställde grundbeloppet av böterna. När den har ansett att de handlingar som sökanden har anklagats för har utgjort en "särskilt allvarlig överträdelse" av artikel 81.1 EG, har den på ett felaktigt sätt kommit fram till de nödvändiga slutsatserna beträffande den verkliga påverkan på den relevanta marknaden. Härvid har en felaktig skönsmässig bedömning gjorts. Kommissionen har därmed åsidosatt sina egna riktlinjer beträffande fastställande av bötesbelopp.

Sökanden anför vidare att kommissionen har beaktat Degussa AG:s företagsbestånd 2001 vid beräkningen av bötesbeloppet och att den därmed har underlåtit att beakta att Degussa har genomfört två företagsfusioner efter det att de överenskommelser som har snedvridit konkurrensen har upphört. Kommissionen borde endast ha beaktat omsättningen av den del av den nuvarande koncernen, vilken motsvarar det dåvarande gamla Degussa AG Frankfurt am Main. Kommissionen har därför åsidosatt den allmänna principen om individuellt ansvar.

Därutöver gör sökanden gällande att kommissionens metod för att fastställa bötesbeloppet inte motsvarar rättsstatliga krav på exakthet. I artikel 15 i förordning nr 17 som kommissionen i detta fall har valt att tillämpa framträder ogiltigheten av denna fullmaktsbestämmelse, eftersom det genom bestämmelsen ges en rätt till kommissionen att utan begränsningar fastställa bötesbelopp, vilket innebär att principerna om att rättsföljden av ett otillåtet handlande skall vara förutsägbar inte beaktas.

Slutligen har kommissionen åsidosatt principen om att man skall betraktas som oskyldig tills dess motsatsen har bevisats, eftersom den redan innan beslutet antogs av kommissionen har vidarefördelat information beträffande storleken av det bötesbelopp som var att vänta till den ekonomiska pressen, som offentliggjorde denna information. Det var därför inte längre möjligt att anta ett opartiskt beslut.

Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) väckt den 18 september 2002 av Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co. KG

(Mål T-281/02)

(2002/C 274/63)

(Rättegångsspråk: tyska)

Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co. KG, Nürnberg (Tyskland), har den 18 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller). Sökanden företräds av Rechtsanwältin S. Rojahn och St. Freytag.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara tredje överklagandenämndens beslut av den 3 juli 2001 (1),
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Gemenskapsvarumärket Ordmärket Mehr für Ihr Geld, som avses: ansökan i ansökan: nr 1669167

Vara eller tjänst: Varor och tjänster i klasserna 3, 29, 30 och 35 (tvätt- och blekningsmedel, kött, kaffe, reklamverksamhet mm)

Beslut som har överklagats till överklagandenämnden: Granskarens beslut att avslå registreringsansökan

Överklagandenämndens beslut: Granskarens beslut upphävdes i den del som ansökan avslogs beträffande tjänsterna i klass 35. Överklagandet avslogs i övriga delar

Grunder: — Överträdelse av artikel 7.1 c i förordning nr 40/94⁽²⁾,
— Överträdelse av artikel 7.1 b i förordning nr 40/94.

⁽¹⁾ Överklagande R 239/2002-3.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 11 september 2002 av Cementbouw Handel & Industrie B.V.

(Mål T-282/02)

(2002/C 274/64)

(Rättegångsspråk: engelska)

Cementbouw Handel & Industrie B.V., Amsterdam (Nederländerna) har den 11 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna W. Knibbeler och O.W. Brouwer, båda i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara artikel 1 i det omtvistade beslutet,
- ogiltigförklara artikel 2 i det omtvistade beslutet,
- ogiltigförklara artikel 3 i det omtvistade beslutet,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden har bestritt kommissionens beslut C(2002) 2315 av den 26 juni 2002.

Sökanden är ett bolag inom sektorn för byggnadsmaterial. År 1999 förvärvade sökanden och Franz Haniel & Cie GmbH andelar från Ruhrkohle AG i vissa fabriker som var medlemmar i Coöperatieve verkoop en produktievereniging van kalkzandsteenproducenten (nedan kallat CVK), en samarbetsorganisation för nederländska kalciumsilikatproducenter. I det omtvistade beslutet framgår att sökanden och Franz Haniel gemensamt erhöll kontroll över CVK. Det framgår vidare av beslutet att den andra delen av de åtaganden som sökanden och Franz Haniel utlovade var tillräcklig för att sammanslagningen skulle vara förenlig med den gemensamma marknaden.

Sökanden har till stöd för sina yrkanden gjort gällande att kommissionen åsidosatt artikel 3 i rådets förordning nr 4064/89⁽¹⁾. Enligt sökanden har kommissionen gjort en oriktig bedömning när den fastslog att sökanden och Franz Haniel gemensamt erhöll kontroll över CVK. Sökanden gör vidare gällande att kommissionen åsidosatt artikel 253 i EG-fördraget genom att inte anföra tillräckliga bevis och underlåta att ange skäl för sitt ställningstagande.

Sökanden hävdar även att kommissionen åsidosatt artikel 2 i förordning nr 4064/89. Enligt sökanden gjorde kommissionen en oriktig bedömning när den fastslog att affären som ledde till att andelarna i Ruhrkohle AG förvärvades av sökanden och Franz Haniel innebar att CVK fick en dominant ställning på marknaden för byggnadsmaterial för bärande väggar i Nederländerna. Sökanden gör gällande att kommissionen åsidosatt artikel 253 i EG-fördraget genom att inte heller anföra tillräckliga bevis som grund för, eller ange skäl för detta ställningstagande.

Slutligen gör sökanden gällande att artiklarna 3 och 8.2 i förordning nr 4064/89 tillämpats på ett felaktigt sätt och att kommissionen åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att inte godta den första delen av de åtaganden som sökanden och Franz Haniel föreslagit.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr. 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, s. 1) (om tryckt i EGT L 257, 21.9.1990, s. 13).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 27 september 2002 av Confederazione nazionale dei servizi

(Mål T-292/02)

(2002/C 274/65)

(Rättegångsspråk: italienska)

Confederazione nazionale dei servizi har den 27 september 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna Costantino Tessarolo och Alessio Vianello.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara artikel 2 i beslut nr C-27/99 (före detta NN 69/99) i vilken kommissionen har fastställt att de åtgärder som har vidtagits av Italien i form av en treårig befrielse från inkomstskatt samt i form av lån till förmån för aktiebolag i vilka staten är majoritetsägare som har bildats i enlighet med lag nr 142 av den 8 juni 1990 inte är förenliga med den gemensamma marknaden,
- i andra hand ogiltigförklara artikel 3 i kommissionens beslut nr C-27/99 i vilken Italien anmodas att kräva tillbaka det stöd som förklarats rättsstridigt från de mottagande bolagen,
- under alla omständigheter, i tredje hand ogiltigförklara artikel 3 vad gäller att räntan skall baseras på den referensräntesats som används vid beräkning av subventiondelen i ärenden avseende regionalt stöd,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förevarande talan syftar till att erhålla en ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 5 juni 2002 (statligt stöd nr 27/99) i den del den treåriga befrielsen från inkomstskatt som

Italien beviljat till förmån för lokala bolag som tillhandahåller allmännyttiga tjänster och i vilka staten är majoritetsägare enligt artikel 3 sjuttionde stycket i lag nr 549/1995 samt lån med förmånliga räntor enligt artikel 9 a i lagdekret nr 488/1986 förklarar otillåtna och oförenliga med den gemensamma marknaden och i den del den förpliktar Italien att återkräva nämnda stöd från stödmottagarna däribland sökanden.

Sökanden anför följande till stöd för sina yrkanden:

- Artikel 87.1 EG och förordning EG nr 659/1999 har åsidosatts eftersom handeln mellan medlemsstaterna inte påverkas. Sökanden har gjort gällande att kommissionen, när den tillämpar artikel 87.1 EG, skall identifiera och pröva de faktiska omständigheter som föreligger för att därefter fastställa dels huruvida det föreligger en konkurrensordning inom den berörda marknaden, dels huruvida stödet har en negativ effekt på handeln mellan medlemsstaterna. Under den aktuella perioden hade de bolag som har bildats enligt lag 142/90 lokala monopol på de marknader som de var verksamma på varför det inte fanns någon konkurrerande verksamhet. Dessutom har lagstiftaren och domstolarna genom nationell rättspraxis, mot bakgrund av den särskilda karaktär som de bolag som bildats enligt lag 142/90 har och av den väsentliga kontinuitet som föreligger i förhållande till de tidigare kommunalt ägda speciella företagen, begränsat de nybildade bolagens verksamhet till det område på vilket det motsvarande lokala offentliga organet är verksamt.
- Artikel 88.1 i fördraget och artikel 1 b i och v i förordning nr 659/1999 har åsidosatts då svaranden betraktar åtgärderna som nytt stöd och följaktligen åsidosatt de förfaranderegler som kommissionen skall följa när det rör sig om befintligt stöd.
- Bestämmelserna om undantaget i artikel 86.2 i fördraget har åsidosatts eftersom bolagen som grundats enligt lag 142/90 bedriver en verksamhet av allmänt ekonomiskt intresse.

Dessutom gör sökanden gällande att motiveringsskyldigheten har åsidosatts.

III

(Upplysningar)

(2002/C 274/66)

Domstolens senaste offentliggörande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning

EGT C 261, 26.10.2002

Senaste listan över offentliggöranden

EGT C 247, 12.10.2002

EGT C 233, 28.9.2002

EGT C 219, 14.9.2002

EGT C 202, 24.8.2002

EGT C 191, 10.8.2002

EGT C 180, 27.7.2002

Dessa texter är tillgängliga på:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
